Public Disclosure Authorized
Public Disclosure Authorized
Public Disclosure Authorized

ບົດນະໂຍບາຍໂດຍສັງເຂບກ່ຽວກັບຄວາມທຸກຍາກໃນ ສປປ ລາວ

ການແບ່ງກຸ່ມຂອງຜູ້ທຸກທີ່ຍາກ ແລະ ປະໂຫຍດຂອງການແບ່ງກຸ່ມຂອງຜູ້ທີ່ທຸກຍາກ ໃນການວາງນະໂຍບາຍ

LAO POVERTY POLICY BRIEF

Taxonomy of the Poor and Its Usefulness in Policy Design

WORLD BANK GROUP

ACKNOWLEDGEMENTS

This policy brief was written by Kimsun Tong and Obert Pimhidzai and edited by Peter Milne. Comments were received from Maitreyi B. Das, Lead Social Development Specialist (GWAGP), Samuel Freije-Rodriguez, Lead Economist (GPV02), Sergiy Zorya, Senior Economist, GFA02.

ບົດນະໂຍບາຍໂດຍສັງເຂບສະບັບນີ້ແມ່ນຂຽນໂດຍທ່ານ Kimsun Tong ແລະ Obert Pimhidzai; ກວດແກ້ໂດຍທ່ານ Peter Milne; ແລະ ມີຄຳເຫັນຈາກ ທ່ານ Maitreyi B. Das, ຫົວໜ້າຊ່ຽວຊານໃນຂົງເຂດການພັດທະນາທາງ ດ້ານສັງຄົມ, ທ່ານ Samuel Freije-Rodriguez (GPV02), ຫົວໜ້ານັກເສດຖະສາດ, ທ່ານ Sergiy Zorya, ນັກເສດຖະສາດອາວຸໂສ, GFA02.

Table of Contents

Overview **2**

Introduction: The Characteristics of Lao PDR's Poor and Near-Poor **3**

Key Findings **6**

The poor and the near-poor can be grouped into four main clusters 6

Though there has been improvement in welfare in all subgroups, progress has been slower for the group characterized by low-productivity agriculture, remoteness and low education 9

Policy Implications **12**

References **14**

List of Figures:

Illustration 1: Pictorial presentation of cluster analysis 5

Figure 1: Distribution of the bottom 40 percent by grouping, 2012/13 7

Figure 2: Percentage changes in durable assets, housing condition and cooking fuel 10

Figure 3: Contribution to poverty reduction by cluster group 11

Figure 4: Share of working age household members by educational level (percent) 11

ພາບລວມ **15**

ພາກສະເໜີ: ຈຸດພິເສດຂອງຜູ້ທີ່ທຸກຍາກ ແລະ ໃກ້ຄວາມທຸກຍາກໃນ ສປປ ລາວ **16**

ຜົນໄດ້ຮັບຕົ້ນຕໍ **19**

ຜູ້ທີ່ທຸກຍາກ ແລະ ໃກ້ຄວາມທຸກຍາກສາມາດແບ່ງອອກເປັນສີ່ກຸ່ມຕົ້ນຕໍ 19

ເຖິງວ່າຈະມີການປັບປຸງທາງດ້ານສະຫວັດດີການໃນໝົດທຸກກຸ່ມກໍ່ຕາມ, ແຕ່ຍັງມີຄວາມຄືບໜ້າທີ່ຊັກຊ້າສຳລັບກຸ່ມທີ່ມີຈຸດພິເສດ ກຳນົດດ້ວຍການເຮັດກະສິກຳທີ່ມີປະສິດທິພາບໃນການຜະລິດຕ່ຳ, ອາໄສຢູ່ເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ແລະ ມີລະດັບການສຶກສາຕ່ຳ 22

ຄວາມໝາຍຄວາມສຳຄັນທາງດ້ານນະໂຍບາຍ **26**

ເອກະສານອ້າງອີງ **29**

ຮູບສະແດງ:

ພາບປະກອບ 1: ການສະແດງການວິເຄາະກຸ່ມດ້ວຍຮູບພາບ 18

ຮູບສະແດງ 1: ອັດຕາສ່ວນຂອງຜູ້ທີ່ມີລາຍຮັບຕ່ຳທີ່ສຸດ 40% ຂອງປະຊາກອນ ທັງໝົດ ແບ່ງຕາມກຸ່ມ, 2012/13 19

ຮູບສະແດງ 2: ອັດຕາການປ່ຽນແປງຂອງຄົວເຮືອນອີງຕາມຊັບສິນທີ່ມີອາຍຸການໃຊ້ງານ, ສະພາບຂອງທີ່ພັກອາໄສ ແລະ ການນຳໃຊ້ເຊື້ອໄຟ ໃນການແຕ່ງກິນລະຫວ່າງສົກປີ 2002/03 ຫາສົກປີ 2012/13 23

ຮູບສະແດງ 3: ການປະກອບສ່ວນຂອງແຕ່ລະກຸ່ມໃນການຫຼຸດຜ່ອນ ຄວາມທຸກຍາກ 24

ຮູບສະແດງ 4: ອັດຕາສ່ວນຂອງສະມາຊິກຄົວເຮືອນໃນເກນອາຍຸເຮັດວຽກແບ່ງຕາມລະດັບການສຶກສາ (%) 25

Overview

The poor are far from being a uniform group. Looking at the characteristics of the poor in Lao PDR, as well as elsewhere, it is clear that the characteristics that tend to make people poor are not uniform. As a result of this heterogeneous nature, poverty cannot be addressed through a uniform package of policy measures. Instead, policies need to be tailor-made to meet the specific needs of particular groups of the poor and near-poor (broadly defined as the bottom 40 percent) in Lao PDR. This requires identifying the main subgroups of the poor and understanding their different characteristics. Using data collected in the Lao Expenditure and Consumption Survey (LECS), we identify the following four distinct subgroups that help us to ascertain policy areas targeting those specific subgroups.

(i) **Households mainly involved in low-productivity farming in remote areas with low educational attainment.** These households are mainly constrained by their poor connectivity and low levels of education, both of which inhibit their participation in the broader economy. They require increased infrastructure investments—roads and electricity—and more effective delivery of social services tailored to the unique challenges in remote areas, especially in much needed interventions to raise their educational attainment.

(ii) **Households with low agricultural productivity but able to produce greater surpluses, with low-moderate education but still unable to transition into non-farm employment.** Having access to larger tracts of land, these households find themselves poor because of low margins in agriculture. Thus policies that make agriculture more profitable, such as promoting value-chain integration and lowering marketing costs, would be the most beneficial for these households. Increasing educational attainment would also facilitate these households to transition into non-farm employment.

(iii) **Households mainly working in low-productivity non-farm jobs in the informal sector, usually in more urbanized areas, with moderate education.** The main constraint for households in this group is in the low productivity of their non-farm work. With moderate education, these households would benefit from policies that foster the creation of better jobs in the manufacturing and services sectors, and enable them to complete their transition into productive non-farm employment.

(iv) **Households with recent exposure to a health shock.** Improving the national health insurance model for households in the rural and informal sectors, for whom employer-based insurance is not an option, would help to prevent households from falling into poverty and serve to reduce their vulnerability.

Still, some policies would be beneficial to all groups of the poor and near poor. Overall, all of these subgroups would benefit from the strengthening of social safety nets to protect them from shocks, be they economic-, climate- or health-related. The same applies to policies to improve the business environment that should stimulate the creation of better jobs to the benefit of the wider population.

1. The poor and near-poor in Lao PDR tend to have low productive assets and low education, are usually engaged in low-productivity work, and are highly vulnerable to shocks. In 2012/13, working age people (15-64 years old) in the bottom 40 percent had 4.4 years of education on average, compared with 8 years for those in the top 20 percent, while only 6 percent had post-secondary education, about one-fifth of the share of those (34 percent) who had post-secondary education in the top 20 percent (Table 1). Given such low educational attainment, those in the bottom 40 percent were twice as likely to engage in low-productivity agriculture compared with the top 20 percent. The concentration in agriculture and informal work further exposes the poor and near-poor to shocks. The three main risk factors are: high volatility of farm produce prices; loss of agriculture land; and catastrophic health expenditures given the poor health insurance coverage for people engaged in informal work (World Bank, 2015). There is interconnectedness between poverty, geography and livelihoods, with the result that poverty is substantially higher in rural and highland areas of the country. This also means that poverty is highly concentrated among minority ethnic groups (i.e., groups other than the ethnic Lao-Tai majority, which represents 62 percent of the total population), who have low education, are primarily engaged in agriculture, and reside in remote areas.

Table 1: Comparison of characteristics of the poor and near-poor, and the top 20 percent

	Top 20%	Bottom 40%	Poor	Average Lao PDR
Consumption per capita per month ('000 at 2003 prices in LAK)	404	88	72	197
Share of urban households (%)	50	16	13	30
Average years of education[1] (years)	8	4	4	6
Share of working age household members with post-secondary education (%)	34	6	6	18
Share of households with non-farm income sources (%)	69	25	20	44
Share of households that are net sellers of rice (%)	43	54	53	51
Share of household members working in agriculture (%)	29	57	58	47
Share of household members working in non-farm activity (%)	24	8	7	14

Source: Lao Expenditure and Consumption Survey (LECS), 2012/13.

Note[1]: Maximum years of education of household members aged 15 and above.

2. However, the poor are diverse and do not all share the same constraints (Ansoms and McKay, 2010). For instance, not all of the poor and near-poor have agricultural-based livelihoods, are rural, or have no education. So, the poor—and even more so the near-poor—are far from being a uniform group. Understanding the differences between the main clusters of the poor and near-poor can better inform the selection or design of policies tailored to the specific needs of the different subgroups. This policy brief provides such a taxonomy. It focuses on both the poor and the near-poor, as there is a high level of "churning", or movement of households in and out of poverty over time. The categorization of different groups of poor and near-poor was achieved by performing cluster analysis on the LECS data (Box 1), taking advantage of the three most recent rounds of the survey (LECS 3, 4 and 5) to identify whether new constraints are emerging over time, or whether some characteristics are becoming more important and others less so.

Box 1: Using cluster analysis to characterize different subgroups the poor and near-poor

Cluster analysis is a descriptive and multivariate statistical technique used to segment a population into groups were each group is homogenous but also distinct from the others. Thus, clusters are identified by placing observations into groups so as to minimize within-group variance and maximize between-group variance. The analysis involves three steps: selecting cluster variables; choosing the clustering procedure and the number of clusters; and finally validating and interpreting the results by defining and labelling the obtained clusters. The variables used in the cluster analysis fall into the following categories: (i) household endowments in terms of physical assets (i.e., ownership of land and other productive assets) and human capital (mainly (a) educational attainment, such as the share of working age household members who have no formal education, have attained primary and at least secondary education, and (b) health, measured by recent exposure to health shocks); (ii) opportunities as measured by household livelihoods (i.e., having a non-farm wage income, having a non-farm business); and (iii) access to services, i.e., having an improved water source, an improved toilet, and an electricity connection. Because the clustering variables are a mix of metric and categorical data measured in multiple scales, the clustering is performed on factor scores from the principal component analysis of the variables specified above. Of the three most common clustering procedures, the hierarchical procedure is chosen over the other two, namely partitioning methods (mainly k-means) and two-step clustering (a combination of the first two). The hierarchical procedure is preferred because the number of clusters is not known *a priori*. For this note, using this procedure, rather than assuming the number of the poor and near-poor, helps to inform the degree of segmentation within the population, in addition to analyzing the profile of the different subgroups. We base the analysis on results obtained using the Wards linkage clustering algorithm and the optimal number of clusters is identified by inspection using a dendogram complemented by quantitative criteria, the Calinksi and Harabasz pseudo F-Index or the Duda-Hart Je(2)/Je(1) index.

Four clusters emerge as the optimal number in Lao PDR and are profiled to label and interpret the results of the clustering exercise. For robustness checks, a profile for four subgroups generated using the k-means clustering was also reviewed and showed similar results. The profile includes both variables included in the cluster analysis and those not included, such as ethnicity and geographical location. Analyzing the profile of these subgroups helps to identify binding constraints for each subgroup in order to suggest policy measures that might be effective in reducing those constraints. With three rounds, LECS data also allow us to compare the changes in these subgroups over time, in the decade between 2002/03 and 2012/13. This enables us to identify whether new constraints are emerging over time, or whether some characteristics are becoming more important and others less so. Thus, having established the subgroups, we ask which: (i) endowments – human and physical; (ii) opportunities – type of economic activities; (iii) risks are lacking; or (iv) type of services are most lacking in one subgroup as opposed to another. We consider those characteristics most lacking among a particular subgroup but not in others to be the most binding constraints faced by the poor. We also use any differences in the demographic or geographical characteristics of the subgroups to define the target population for each subgroup.

Illustration 1: Pictorial presentation of cluster analysis

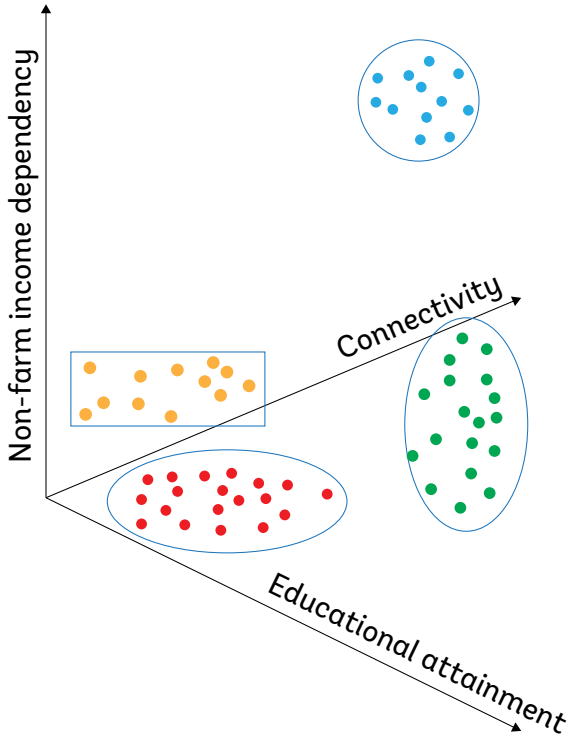

In cluster analysis, observations are grouped into mutually exclusive groups and profiled. A close example is illustrated in the left panel on a three-dimensional space, characterized by educational attainment, connectivity, and dependency on non-farm income. The blue dots form a cluster of households that have transitioned into non-farm sectors, have high connectivity and better education. In contrast the red dots form a cluster of households that are poorly educated, poorly connected and have not transitioned out of agriculture, while the green dots form a cluster of households still in agriculture, but that have better education and are better connected.

The poor and the near-poor can be grouped into four main clusters

3. Lao PDR's poor and near-poor can be categorized into four main subgroups each requiring specific poverty reduction measures. Based on the analysis described in Box 1, the four subgroups of the poor and near-poor can be defined as: (i) Group 1 – mainly low-productivity farming households in remote areas with low educational attainment; (ii) Group 2 – mainly low-productivity farming households, but with more surpluses, less remote and with low-moderate education, but still unable to transition into non-farm employment; (iii) Group 3 – households with mainly non-farming low-productivity jobs in the informal sector, with moderate education and in more urbanized locations; and (iv) Group 4 – households with recent exposure to a health shock.

Table 2: Characteristics of the four subgroups of poor and near-poor (percent), 2012/13

	Group 1 (Agricultural, remote, low education)	Group 2 (Agricultural, less remote, low-moderate education, stuck in farming)	Group 3 (Non-agricultural, more urban, moderate education)	Group 4 (Agricultural, recent health shock)
Urban (%)	3	16	52	14
Highlands (%)	46	28	8	27
Lao-Tai (%)	30	71	92	49
Mon-Khmer (%)	48	21	4	43
Chine-Tibet (%)	5	1	0	1
Hmong-lu Mien (%)	15	5	3	7
Agricultural land (ha)	2.1	2.6	1.6	2.3
Owns more than 2 ha of agriculture land (%)	33	41	26	39
Share of working age household members with at least lower secondary (%)	8	23	57	19
Has refrigerator (%)	2	47	93	27
Has concrete or brick house (%)	4	26	67	16
Has improved toilet (%)	21	77	93	46
Household member hospitalized in past 12 months (%)	2	0	4	58
Has chronically ill household member (%)	0	0	1	42
Has non-farm income (%)	7	20	78	23
Households with exclusively non-farm income (%)	0	2	30	4
Households with mixed income (farm/non-farm) (%)	7	18	48	19
Households with exclusively farm income (%)	90	78	20	76
Is a net rice seller (%)	50	61	53	51
Share of net rice sellers among households in rural (%)	50	62	70	53
Has electricity (%)	57	94	99	70
Lives in village with all weather road (%)	47	75	86	63
Poverty rate (%)	50	24	12	13

Source: Lao Expenditure and Consumption Survey (LECS), 2012/13.

4. The largest subgroup in the bottom 40 percent comprises remote low-productivity farming households with low education (Group 1). Accounting for 42 percent of the total in 2012/13 (Figure 1), Group 1 is characterized by remoteness, a lack of productive economic opportunities, low educational attainment and poor service provision. The relative remoteness of Group 1 households is highlighted by the far lower level of access to electricity than the other three subgroups, at only 57 percent, together with poorer road connections, with only 47 percent of households living in villages with all-weather roads. Educational attainment is also far lower than other subgroups, with only 8 percent of working-age household members having secondary education or above. Being highly dependent on agricultural activities, only 7 percent of Group 1 household members are involved in non-farm activities (Table 2). Despite households' heavy reliance on agriculture, only 50 percent are net sellers of rice. Taken together, these indicators suggest both a lack of opportunities given households' remoteness and a weak ability to participate in higher productivity segments of the rural non-farm economy due to low levels of education. Ethnic minorities predominate in Group 1, making up 70 percent of the subgroup, mostly the Mon-Khmer who account for 48 percent of the subgroup, while at 30 percent the share of majority Lao-Tai is the smallest share in all four subgroups. This means therefore that social inclusion is also a broad challenge for this subgroup.

Figure 1: Distribution of the bottom 40 percent by grouping, 2012/13

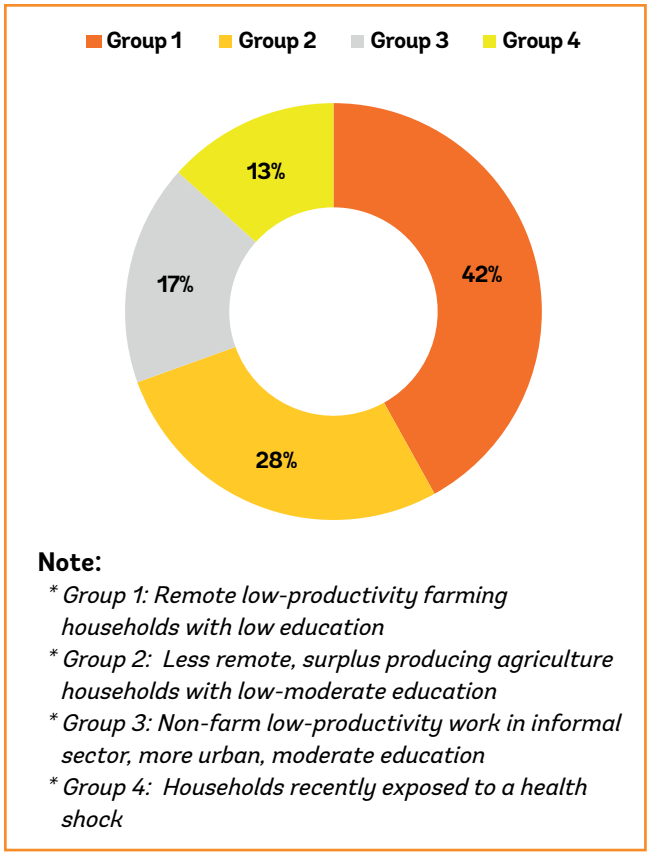

Note:

* *Group 1: Remote low-productivity farming households with low education*
* *Group 2: Less remote, surplus producing agriculture households with low-moderate education*
* *Group 3: Non-farm low-productivity work in informal sector, more urban, moderate education*
* *Group 4: Households recently exposed to a health shock*

Source: LECS, 2012/13.

5. The second-largest subgroup consists of those rural households that are less remote, with greater access to land and better educational outcomes, but that still struggle to transition out of agriculture (Group 2). Accounting for 28 percent of the total, Group 2 households make up the second-largest group (Figure 1). The majority Lao-Tai ethnic group dominates this group, comprising 71 percent, slightly higher than the Lao-Tai's composition in the total population, at 62 percent. Group 2 is better connected than Group 1, with 16 percent of households being located in urban areas compared with just 3 percent for Group 1, and 75 percent connected by all-weather roads. Access to electricity is also high, at 97 percent compared with just 57 percent for households in Group 1. This subgroup is still highly dependent on agriculture, with the share of households engaged in non-farm activities accounting for only 20 percent in 2012/13. Households in this subgroup also have the greatest access to land of all the subgroups, owning an average of about 2.6 hectares per household. This characteristic allows many in this subgroup to produce a surplus, accounting for the highest share of net rice sellers, at 61 percent. Their poverty or lower levels of living standards, despite being surplus producers, reflects the thin margins that make agriculture less profitable for them, or call for the production of an even larger surplus to earn a decent living from farming.

6. The third-largest subgroup comprises households that are more urbanized, have higher capital accumulation, and have mostly successfully made the transition out of agriculture, but are nonetheless stuck in low-productivity non-farm work (Group 3). Comprising 17 percent of the total (Figure 1), these households are mainly located in urban areas, about 52 percent of them, and have the highest levels of education, with 57

percent having secondary education or above. They are also better connected, with 99 percent having access to electricity and 86 percent having access to an all-weather road. At 92 percent, Group 3 is almost entirely made up of the majority Lao-Tai ethnic group. Household members are largely engaged in the informal non-farm sector, with 78 percent of households generating income from non-farm activities. This is far higher than the nearest subgroup, Group 2, at just 20 percent. But while this share may look impressive, it disguises the poor quality of employment, with a concentration in low-productive informal sector work as opposed to wage-earning jobs. Of those engaged in non-farm activities, 47 percent are employed in wage labor and 56 percent have their own businesses. However, these households also often need to supplement their incomes with agricultural activities, with only 30 percent of households in this subgroup solely relying on non-income sources. Among this subgroup are those still in rural areas, many of whom are also surplus food producers and those in urban areas, the majority of whom are net buyers.

7. The smallest subgroup consists of households dragged into poverty by health shocks and is therefore defined by its vulnerability (Group 4). These households, comprising 13 percent of the total from the bottom 40 percent of the population, tend to be mostly engaged in agriculture or unpaid occupations, or are self-employed, all of which have limited insurance coverage. In Group 4, 58 percent of households have a household member who is hospitalized, 42 percent have a household member with a chronic illness, and 29 percent have been forced to borrow money from outside the family or sell assets and/or livestock to pay for health costs. Similar to those in Groups 1 and 2, households in Group 4 are usually unable to enter the non-farm economy.

Though there has been improvement in welfare in all subgroups, progress has been slower for the group characterized by low-productivity agriculture, remoteness and low education

8. Changes in the make-up of this categorization of the poor and near-poor can also be observed over the past decade (Table 3). The share of Group 1 households declined by about 9 percentage points over the period between 2002/03 and 2012/13, while the share of Group 2 households fell by about 3 percentage points over the same period. Meanwhile, the share of Group 3 households more than doubled from 8 percent in 2002/03 to 17 percent in 2012/13. The share of Group 4 households struggling with a recent health burden increased by 3 percentage points over the decade to 13 percent. These changes in relative subgroup size highlight that transitioning out of agriculture into non-farm rural jobs, namely from Groups 1 and 2 to Group 3, is not enough on its own to reduce poverty if those who make the transition fail to migrate into higher productivity work. The persistence of the share of households that appear to have been made poorer by recent exposure to health shocks reflects the continued vulnerability that households in informal work face due to the very limited coverage of health insurance.

Table 3: Change in distribution of the bottom 40 percent by grouping over the decade (percent)

		2002/03	2012/13
Group 1	Low-productivity agriculture, remote, low education	51	42
Group 2	Low-productivity but greater surplus, less remote, low-moderate education	31	28
Group 3	Non-farm low-productivity work in informal sector, more urban, moderate education	8	17
Group 4	Recent exposure to a health shock	10	13

Source: World Bank staff calculations and the Lao Expenditure and Consumption Survey (LECS), 2002/03 and 2012/13.

9. The four subgroups have become more segmented and distinct over time. For instance, Group 1 now consists of households with significantly little participation in non-farm activities and wage labor in 2012/13 compared with 2002/03. This is because the more productive workers, or those with a wage job, became mainly concentrated in Group 3, or became non-poor, with the result that Group 1 is now dominated by households with less productive, non-wage income sources. Meanwhile, in 2002/03, 63 percent of households in Group 2 were engaged in non-farm activities and 52 percent in wage labor, but these levels fell to just 20 percent and 13 percent, respectively, by 2012/13, increasing households' dependency on agriculture (Table 4). Thus, Group 2 in 2012/13 reflects those being left behind by the structural transformation, given the apparent difficulties households living in highly connected rural areas but with low education have in transitioning from farming into rural non-farm activities.

Table 4: Change in land access, income source and rice surplus, 2002/03 to 2012/13

	Group 1		Group 2		Group 3		Group 4	
	2002/03	2012/13	2002/03	2012/13	2002/03	2012/13	2002/03	2012/13
Land>2ha	18	33	27	41	22	26	27	39
Land <0.5 ha	13	10	14	12	52	42	15	11
Has non-farm income	13	7	63	20	86	78	32	23
Has wages	12	3	52	13	65	47	29	15
Net rice sellers	73	50	77	61	54	53	71	51

Source: World Bank staff calculations and the Lao Expenditure and Consumption Survey (LECS), 2002/03 and 2012/13

10. Access to land has generally increased across all subgroups and is no longer a binding constraint for most of the poor. The proportion of households with no agricultural land or agricultural land of less than 0.5 hectare (ha) declined moderately in all subgroups from 2002/03 to 2012/13, while the share of households with agricultural land of more than 2 ha increased, most significantly in the case of Groups 1 and 2. Group 1 households with access to 2 ha or more rose from 18 percent in 2002/03 to 33 percent in 2012/13, while Group 2 households with 2 ha or more rose from 27 to 41 percent in the period. Households with larger land holdings increased their access to land far faster than households with no agricultural land or less than 0.5 ha, resulting in unequal redistribution of land among the bottom 40 percent.

11. There was an overall improvement in living conditions, reflected by higher ownership of durable goods, together with improved housing conditions and amenities. In Group 1, the share of households owning a motorbike increased from just 1 percent in 2002/03 to 50 percent in 2012/13, while those owning a television increased from 3 percent up to 22 percent in the same period. In Groups 2 and 3, by 2012/13, ownership of durable assets, such as cars, motorbikes, refrigerators and televisions, improved significantly compared with 2002/03. For instance, motorbike ownership in Group 2 rose from 8 percent to 80 percent in the period, while television ownership rose from 42 percent to 90 percent. Similarly, in Group 3 motorbike ownership rose from 52 percent to 92 percent, while television ownership rose from 83 percent to 96 percent. However, the improvements seen in the acquisition of durable goods by households in Group 1 lagged behind other subgroups.

Figure 2: Percentage changes in durable assets, housing condition and cooking fuel, 2002/03 to 2012/13

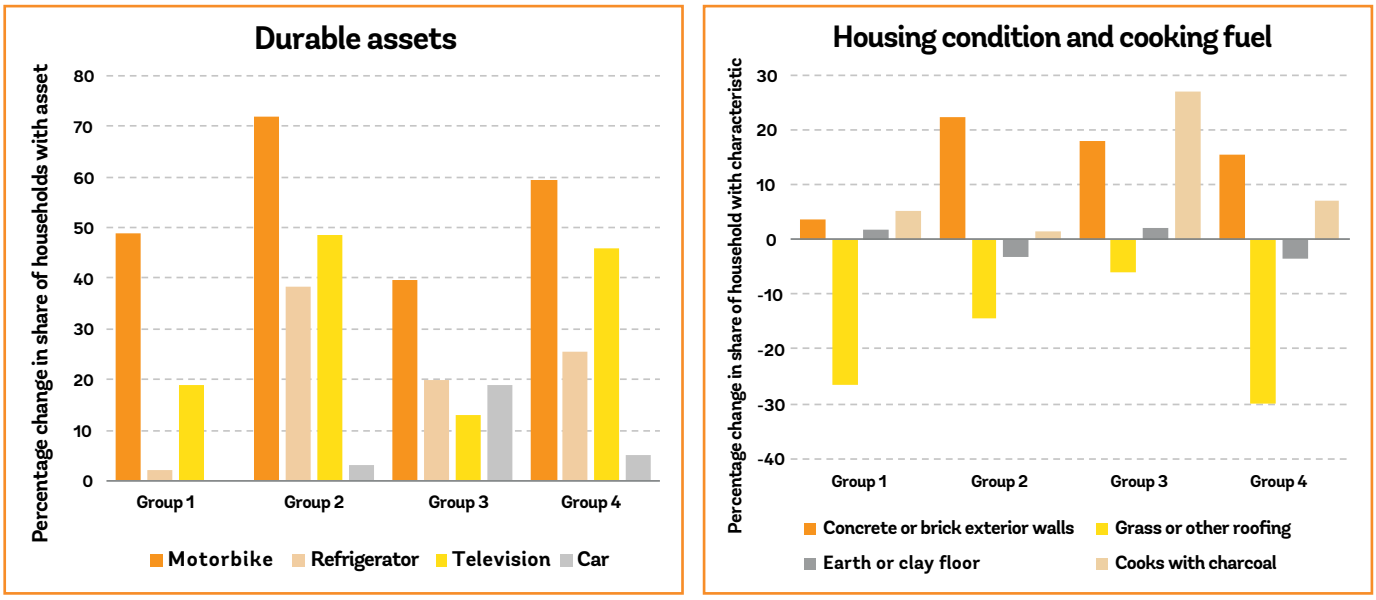

Source: World Bank staff calculations and the Lao Expenditure and Consumption Survey (LECS), 2002/03 and 2012/13.

12. The improvement in living conditions was asymmetrical. While households in Groups 2 and 3 fared well, those in Group 1 saw slower progress. The vast majority of households in Group 1, at 96 percent, live in homes without solid walls. However, households in Group 2 saw a six-fold increase in solid walls, from just 4 percent in 2002/03 to 26 percent in 2012/13, while households in Group 3 saw more than a one-third increase in solid walls of their housing, to 67 percent in 2012/13, up from 49 percent in 2002/03. Access to an improved toilet also increased across the board. The great majority of households in Group 3 had access to an improved toilet, at 93 percent in 2012/13, while significant improvements were also evident in Groups 2 and 4. Group 2 access to an improved toilet increased from 37 percent to 77 percent in the period, while Group 4 access increased from 13 percent to 46 percent. While only 21 percent of households in Group 1 had access to an improved toilet in

2012/13, this was still a major improvement on just 4 percent in 2002/03. While Group 1 households seem to be making progress more slowly, and in terms of house conditions are not keeping up with other groups, Group 1 households are not falling behind in a generalized way. This is summed above in changes in poverty for this group. There was a significant reduction in extreme poverty among the group, but still making a smaller contribution to overall poverty reduction of the Group 1 cluster relative to is size (see Figure 3). While Group 1 made up half the poor and near poor in 2002/3, poverty reduction among households within this cluster contributed to 37 percent to overall reduction in poverty.

Figure 3: Contribution to poverty reduction by cluster group

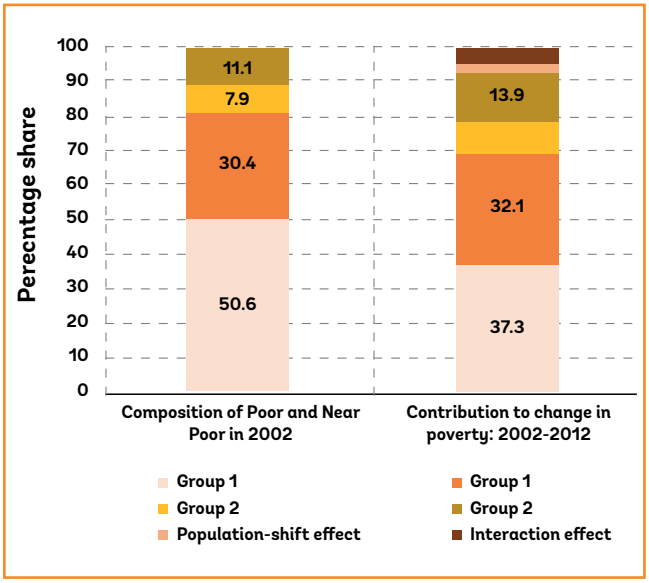

Source: World Bank Staff calculations from LECS 2002/3 and 2012/13

13. Education remains a key constraint, particularly for those in remote areas. The improvement in educational attainment was modest over the decade, with gains mostly in primary education but little change in secondary education. The most significant improvement in education over the period was seen in the decline of Group 1 households with below primary education, and the increase of those completing primary school education (Figure 4). The former declined from 79 percent to 65 percent, while the latter almost doubled from 15 percent to 28 percent in the period. However, other shifts in educational attainment by other subgroups were rather modest, with the progression from primary to secondary education remaining a major challenge across all four subgroups. In fact, with the exception of Group 3, the great majority of household members in the other three subgroups either did not attend school, failed to finish primary school, or only completed primary school. The improvement in access to education beyond primary school changed little between 2002/03 and 2012/13. On average, the most educated member in a Group 3 household has 7 years of education while, the most educated member in a Group 1 household has about 3 years of education.

Figure 4: Share of working age household members by educational level (percent)

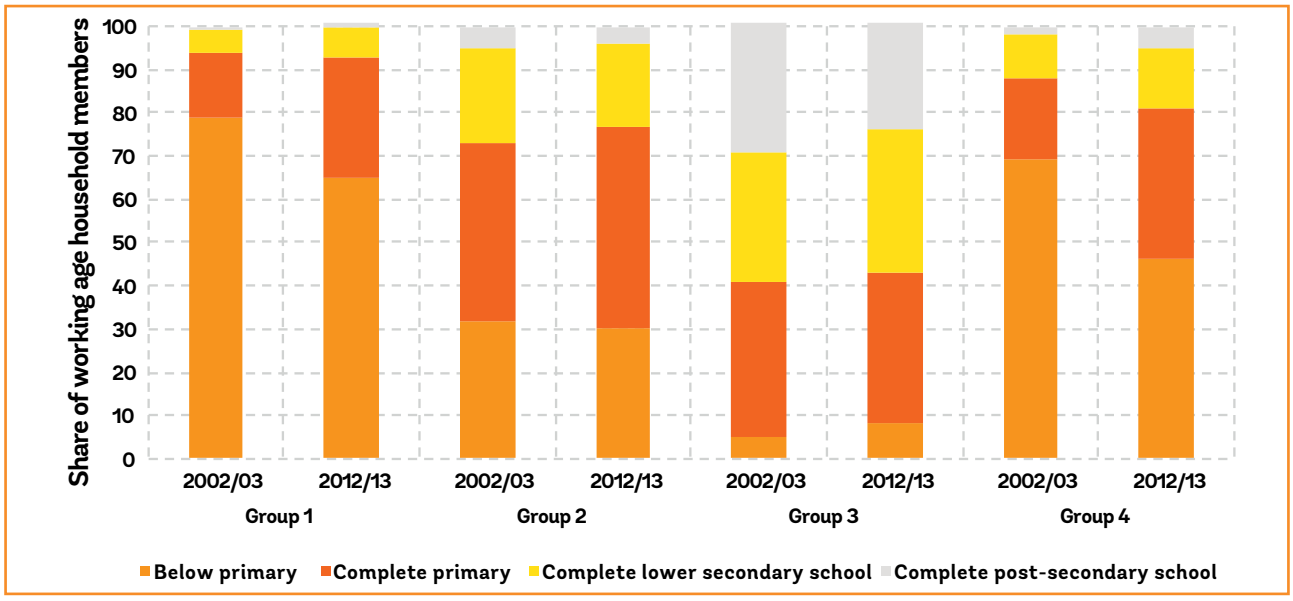

Source: World Bank staff calculations and the Lao Expenditure and Consumption Survey (LECS), 2002/03 and 2012/13.

III Policy Implications

14. Several constraints stand out as being important barriers preventing the poor from finding pathways out of poverty. Generally speaking, while access to land seems to have become less of a constraint preventing households from exiting poverty, the poor quality of public services, especially education, and low connectivity, particularly in remote areas, continue to be major constraints. Another constraint is the thin margins for agricultural produce, making it hard for poor households engaged in low-productivity farming to make adequate profits, even among those households that succeed in producing a surplus. For those households that do manage to transition from farming into rural non-farm jobs, the low productivity of these jobs acts as a further constraint on escaping poverty. Finally, health shocks is another important constraint. Provided below (Table 5) is a summary overview of the target populations in each subgroup (including their ethnicity and location) and the binding constraints. The importance of these constraints varies, calling for different types of interventions to target the different subgroups.

Table 5: Summary of constraints by target population

Subgroup	Target population	Summary of constraints
Group 1: Mainly low-productivity agriculture, remote, low education.	Predominantly ethnic minorities, in remote, rural, mostly mountainous areas	-Remoteness and social exclusion, mainly due to poor quality public service -low access to secondary education -low agriculture productivity
Group 2: Mainly low-productivity agriculture but greater surplus, less remote, low-moderate education, unable to move into non-farm work.	Majority Lao-Tai dominant, mostly rural, in low lowland areas	-Low profitability of agriculture -Low secondary school completion rates
Group 3: Mainly non-farm low-productivity work in the informal sector, more urban, moderate education.	Almost all majority Lao-Tai, in urban areas and rural, lowlands	-Low productivity in the informal non-farm sector -lack of skills
Group 4: Recent exposure to a health shock.	Countrywide, mainly in informal work agriculture on non-agriculture	-Lack of health insurance and adequate social safety net

Source: World Bank staff.

15. *Group 1: Mainly low-productivity agriculture, remote, low education.* This subgroup requires targeted interventions to foster economic integration and tailored to the group's unique circumstances—being mainly remote and largely ethnic-minorities. The most urgent policies are those focusing on increasing the transition into, and completion of, secondary education in remote and low-density areas. This could be achieved by making schools more accessible, for example providing transport, scholarships for boarding facilities, and improving accessibility to schools through investing in roads. In addition to roads, these areas require increased connectivity to electricity, possibly through off-grid solutions. Investments in rural infrastructure such as roads and electricity increase connectivity and foster economic integration, opening up new opportunities to these households. Most households in this subgroup are primarily agricultural, and will remain so in the medium term given their limited levels of education. Thus, policies to boost agriculture productivity—particularly extension services that encourage effective adaptation of production methods and crops (especially non-rice crops and livestock) to specific topologies and cultural preferences—would be instrumental in lifting them out of poverty.

16. ***Group 2: Mainly low-productivity agriculture but greater surpluses, less remote, low-moderate education, unable to move into non-farm work.*** Some among these households have a high chance of transitioning out of agriculture with an increased investment in education to boost lower- and upper-secondary completion rates. However, a majority will remain in agriculture and would benefit from policies to raise agricultural earnings, especially from rice production. This could be achieved by lowering marketing costs through public investments and better regulations, and supporting open trade policies to increase farm prices relative to input prices and increase the profitability of farming. Being located mainly in lowland areas, policies could aim at optimizing rice production and integrating smallholder farmers in the food value chains. They could also aim at gradually diversifying rice-based farming systems to produce multiple crops, e.g., rice-vegetables or rice-aquaculture. This would require: improving the availability of quality seeds and fertilizers, and strengthening research and extension services; expanding irrigation systems; strengthening participatory water management; and promoting farmers' organizations and their partnerships with private sector, while investments in public food safety infrastructure would also be beneficial.

17. ***Group 3: Mainly non-farm low-productivity work in the informal sector, more urban, moderate education.*** The pathway out of poverty for these households lies in transitioning out of low-skilled low-productivity jobs into better jobs in the non-farm sector. Policies aimed at reducing the cost of doing business to encourage growth and employment in the manufacturing sector, together with increasing labor productivity through education and training, would benefit these households. Addressing the significant lack of skills in this subgroup to provide job-relevant vocational training, delivered in close consultation with the private sector, and on-the-job training, is critical. Targeted support programs should also build entrepreneurial capacity of domestic managers to better position Lao PDR's MSMEs to benefit from new opportunities. However, increasing the predictability of government regulation by publishing laws, regulations, procedures, forms and fees in easily accessible public domains is a basic prerequisite for progress in creating quality employment.

18. ***Group 4: Recently exposed to health shocks.*** Policies to address constraints faced by this subgroup have nationwide coverage, aiming to protect households against shocks—especially those in informal work in both rural and urban areas. Building adequate social insurance, particularly health insurance, for people in rural areas and in the informal sector, should be a priority. The share of the population with financial protection against potentially impoverishing health expenditure could be supported through greater allocation of resources for Health Equity Funds for the poor (HEFs), consolidation of programs, and more effective enforcement of social insurance requirements in the private sector, which is the objective of the Government's Universal Health Coverage (UHC) plan. However, Lao PDR will need to develop a robust mechanism for identifying the poor and improving delivery mechanisms for targeted, pro-poor interventions.

19. **Some of the policies benefit the wider population, even though such policies have been identified as being more critical in addressing the specific constraints of certain subgroups.** One example concerns policies to boost agriculture productivity through research and use of better seeds and inputs. These policies would benefit agricultural households in remote, highland areas (Group 1) and those in less remote lowland areas (Group 2). The same applies to policies to improve the business environment that should stimulate the creation of better jobs to the benefit of the wider population. Broadly speaking, addressing the various constraints of the different subgroups calls for interventions around five main policy areas: (i) agriculture; (ii) education; (iii) skills training; (iv) improving the quality of jobs; and (v) social protection, with a focus on health.

References

Ansoms, An and McKay, Andrew. 2010. "A quantitative analysis of poverty and livelihood profiles: The case of rural Rwanda." Food Policy 35(6): 584-598.

Coulombe, Harold; Epprecht, Michael; Pimhidzai, Obert; Sisoulath, Vilaysouk. 2016. Where Are the Poor? Lao PDR 2015 Census-based Poverty Map: Province- and District-level Results. Washington, DC: World Bank Group.

World Bank. 2014. What does recent evidence tell us about poverty in Lao PDR? Lao PDR Poverty Policy Brief.

World Bank. 2015. Drivers of Poverty Reduction in Lao PDR. Lao PDR Poverty Policy Note. October 2015.

ທີ່ທຸກຍາກຈະລວມເປັນກຸ່ມດຽວນັ້ນ. ເມື່ອສັງເກດເບິ່ງຈຸດພິເສດຕ່າງໆຂອງຜູ້ທີ່ທຸກຍາກໃນ ສປປ ລາວ ກໍຄືໃນປະເທດອື່ນໆ ຈະເຫັນໄດ້ຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າຈຸດພິເສດທີ່ເຮັດໃຫ້ຄົນເຮົາທຸກຍາກນັ້ນມີແຕ່ຈຸດພິເສດອັນດຽວ. ດັ່ງນັ້ນ, ບົນພື້ນຖານຂອງຄວາມແຕກຕ່າງກັນຄືດັ່ງກ່າວ, ຄວາມທຸກຍາກຈຶ່ງບໍ່ສາມາດແກ້ໄຂໄດ້ດ້ວຍມາດຕະການດຽວກັນໝົດ. ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ, ນະໂຍບາຍແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກຈະຕ້ອງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນສະເພາະ ເພື່ອສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງກຸ່ມທີ່ທຸກຍາກ ແລະ ໃກ້ທຸກຍາກ (ສ່ວນຫຼາຍກຳນົດວ່າເປັນກຸ່ມທີ່ມີລາຍຮັບຕ່ຳທີ່ສຸດ 40% ຂອງປະຊາກອນ) ໃນ ສປປ ລາວ. ຕໍ່ບັນຫານີ້, ຈຶ່ງຕ້ອງໄດ້ຈັດແບ່ງຜູ້ທີ່ທຸກຍາກອອກເປັນກຸ່ມໃຫຍ່ໆ ແລະ ຕ້ອງໄດ້ຮູ້ຈຸດພິເສດຂອງກຸ່ມເຫຼົ່ານັ້ນນຳ. ໂດຍນຳໃຊ້ຂໍ້ມູນທີ່ເກັບກຳຈາກການສຳຫຼວດລາຍຈ່າຍ ແລະ ການຊົມໃຊ້ (LECS), ພວກເຮົາສາມາດແບ່ງຜູ້ທີ່ທຸກຍາກອອກເປັນສີ່ກຸ່ມຕົ້ນຕໍ ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ນະໂຍບາຍດ້ານຕ່າງໆສຸມໃສ່ກຸ່ມຄົນທີ່ທຸກຍາກດັ່ງກ່າວ:

(i) **ຄົວເຮືອນທີ່ເຮັດກະສິກຳທີ່ມີປະສິດທິຜົນໃນການຜະລິດຕ່ຳເປັນຫຼັກເຊິ່ງອາໄສໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ແລະ ມີລະດັບການສຶກສາຕ່ຳ.** ຄົວເຮືອນເຫຼົ່ານີ້ ຈະມີຂໍ້ຈຳກັດຍ້ອນວ່າພື້ນໂຄງລ່າງທີ່ຍັງບໍ່ທັນສະດວກ ແລະ ການສຶກສາທີ່ສະໜອງໃຫ້ໃນເຂດທີ່ເຂົາເຈົ້າອາໄສຢູ່ຍັງມີລະດັບຕ່ຳ, ທັງສອງບັນຫານີ້ໄດ້ຈຳກັດບໍ່ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າສາມາດປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນເສດຖະກິດໄດ້ຢ່າງກວ້າງຂວາງ. ສະນັ້ນ, ເຂົ້າເຈົ້າຈຶ່ງຕ້ອງການໃຫ້ມີການເພີ່ມລົງທຶນໃສ່ການກໍ່ສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ ເປັນຕົ້ນເສັ້ນທາງຄົມມະນາຄົມ ແລະ ໄຟຟ້າ; ພ້ອມນັ້ນກໍ່ຕ້ອງມີການເພີ່ມການບໍລິການທາງດ້ານສັງຄົມ ເພື່ອຮັບມືກັບສິ່ງທ້າທາຍໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ໂດຍສະເພາະແມ່ນຕ້ອງການໃຫ້ສຸມໃສ່ການເພີ່ມອັດຕາການເຂົ້າຮຽນ.

(ii) **ຄົວເຮືອນທີ່ເຮັດກະສິກຳທີ່ມີປະສິດທິຜົນໃນການຜະລິດຕ່ຳແຕ່ສາມາດສ້າງຜົນຜະລິດທີ່ເກີນດຸນ, ມີການສຶກສາໃນລະດັບຕ່ຳຫາກາງ ແຕ່ຍັງບໍ່ທັນພຽງພໍໃນການເຮັດວຽກຢູ່ໃນຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳໄດ້ເທື່ອ.** ແຕ່ເຖິງວ່າກຸ່ມນີ້ຈະມີທີ່ດິນກວ້າງກວ່າກຸ່ມກ່ອນໜ້ານີ້, ເຂົາເຈົ້າຍັງທຸກຍາກຍ້ອນຄວາມສາມາດໃນການຜະລິດຕ່ຳ. ສະນັ້ນ, ນະໂຍບາຍທີ່ຊ່ວຍສ້າງກຳໄລໃຫ້ແກ່ຜົນຜະລິດກະສິກຳຂອງຄົວເຮືອນເຫຼົ່ານີ້ຈະເປັນປະໂຫຍດຫຼາຍທີ່ສຸດ, ເປັນຕົ້ນການສົ່ງເສີມການເຊື່ອມໂຍງເຂົ້າໃນໂສ້ການຜະລິດ ແລະ ການຫຼຸດຜ່ອນຕົ້ນທຶນການຜະລິດ. ພ້ອມນັ້ນ, ການເພີ່ມອັດຕາການເຂົ້າຮຽນກໍ່ຈະຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ຄົວເຮືອນເຫຼົ່ານີ້ສາມາດເຮັດວຽກຢູ່ໃນຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳໄດ້.

(iii) **ຄົວເຮືອນທີ່ເຮັດວຽກຂັ້ນຕ່ຳຢູ່ໃນຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳທີ່ບໍ່ເປັນທາງການ, ເຊິ່ງປົກກະຕິແລ້ວແມ່ນອາໄສຢູ່ໃນເຂດຕົວເມືອງ ແລະ ມີລະດັບການສຶກສາປານກາງ.** ບັນຫາຕົ້ນຕໍຂອງຄົວເຮືອນເຫຼົ່ານີ້ ແມ່ນການທີ່ເຂົາເຈົ້າເຮັດວຽກຂັ້ນຕ່ຳໃນຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳ. ເນື່ອງຈາກຄົວເຮືອນເຫຼົ່ານີ້ມີລະດັບການສຶກສາປານກາງ, ການມີນະໂຍບາຍຊຸກຍູ້ການສ້າງວຽກເຮັດງານທຳຢູ່ໃນຂະແໜງອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ແລະ ການບໍລິການຈະເປັນປະໂຫຍດສຳລັບເຂົາເຈົ້າ ພ້ອມທັງຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າສາມາດໄດ້ວຽກທີ່ມີປະສິດທິຜົນຢູ່ໃນຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳອີກດ້ວຍ.

(iv) **ຄົວເຮືອນທີ່ພົບກັບບັນຫາທາງດ້ານສຸຂະພາບໃນໄລຍະຜ່ານມາ.** ການປັບປຸງລະບົບການປະກັນສຸຂະພາບແຫ່ງຊາດໃຫ້ແກ່ຄົວເຮືອນທີ່ຢູ່ເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ຄົວເຮືອນທີ່ເຮັດວຽກຢູ່ໃນຂະແໜງທີ່ບໍ່ເປັນທາງການ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນຜູ້ທີ່ບໍ່ ໄດ້ຮັບການຄຸ້ມຄອງທາງດ້ານປະກັນສຸຂະພາບຈາກນາຍຈ້າງ, ຈະຊ່ວຍປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ຄົວເຮືອນທຸກຍາກ ແລະ ຊ່ວຍຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ.

ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ບາງນະໂຍບາຍກໍ່ອາດຈະເປັນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ທັງໝົດທຸກກຸ່ມຄົນທີ່ທຸກຍາກ ແລະ ໃກ້ຄວາມທຸກຍາກ. ໂດຍລວມແລ້ວ ການເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ຕາໜ່າງການປະກັນສັງຄົມ ຈະເປັນປະໂຫຍດໃຫ້ໝົດທຸກກຸ່ມ ໂດຍສະເພາະບັນຫາທີ່ກ່ຽວພັນກັບເສດຖະກິດ, ການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ ແລະ ສຸຂະພາບ. ເຊັ່ນກັນ, ນະໂຍບາຍປັບປຸງແວດລ້ອມທຸລະກິດກໍ່ເປັນປະໂຫຍດສຳລັບທຸກກຸ່ມ ເພາະວ່ານະໂຍບາຍດັ່ງກ່າວຈະຊ່ວຍກະຕຸ້ນການສ້າງອາຊີບທີ່ດີກວ່າເກົ່າໃຫ້ແກ່ປະຊາກອນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ.

I ພາກສະເໜີ: ຈຸດພິເສດຂອງຜູ້ທີ່ທຸກຍາກ ແລະ ໃກ້ຄວາມທຸກຍາກໃນ ສປປ ລາວ

1. ຜູ້ທີ່ທຸກຍາກ ແລະ ໃກ້ຄວາມທຸກຍາກ ໃນ ສປປ ລາວ ມັກຈະມີເຄື່ອງມືການຜະລິດຂັ້ນຕ່ຳ ແລະ ມີອັດຕາການເຂົ້າຮຽນຕ່ຳ, ເຊິ່ງສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວຈະເຮັດວຽກໃນຂະແໜງທີ່ມີປະສິດທິພາບໃນການຜະລິດຕ່ຳ ແລະ ມີຄວາມສ່ຽງສູງຕໍ່ຜົນກະທົບທີ່ອາດເກີດຂຶ້ນກະທັນຫັນ. ໃນສົກປີ 2012/13, ຜູ້ທີ່ມີອາຍຸໃນເກນເຮັດວຽກ (15-64 ປີ) ຢູ່ໃນກຸ່ມທີ່ມີລາຍຮັບຕ່ຳທີ່ສຸດ 40% ຂອງປະຊາກອນທັງໝົດ ແມ່ນມີການສຶກສາສະເລ່ຍ 4.4 ປີ, ໃນຂະນະທີ່ຜູ້ທີ່ມີລາຍຮັບສູງທີ່ສຸດ 20% ຂອງປະຊາກອນທີ່ມີການສຶກສາ 8 ປີ, ແລະ ມີພຽງ 6% ຂອງຜູ້ທີ່ມີລາຍຮັບຕ່ຳສຸດ 40% ຂອງປະຊາກອນທັງໝົດໄດ້ຮັບການສຶກສາຊັ້ນມັດທະຍົມຂຶ້ນໄປ, ໃນຂະນະທີ່ປະມານໜຶ່ງສ່ວນຫ້າ (34%) ຂອງກຸ່ມທີ່ມີລາຍຮັບສູງທີ່ສຸດ 20% ຂອງປະຊາກອນໄດ້ຮັບການສຶກສາຊັ້ນມັດທະຍົມຂຶ້ນໄປ (ຕາຕະລາງ 1). ເນື່ອງຈາກອັດຕາການເຂົ້າຮຽນທີ່ຕ່ຳຫຼາຍຄືດັ່ງກ່າວ ຈຶ່ງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ມີລາຍຮັບຕ່ຳທີ່ສຸດ 40% ຂອງປະຊາກອນມີທ່າອ່ຽງທີ່ຈະເຮັດວຽກໃນຂະແໜງກະສິກຳທີ່ມີປະສິດທິຜົນໃນການຜະລິດຕ່ຳຫຼາຍກວ່າຜູ້ທີ່ມີລາຍຮັບສູງທີ່ສຸດ 20% ຂອງປະຊາກອນເຖິງສອງເທົ່າ. ການທີ່ມີຜູ້ທີ່ທຸກຍາກ ແລະ ໃກ້ຄວາມທຸກຍາກຈຳນວນຫຼາຍເຮັດວຽກໃນຂະແໜງກະສິກຳ ແລະ ຂະແໜງທີ່ບໍ່ເປັນທາງການ ຈະເພີ່ມຄວາມສ່ຽງໃນການໄດ້ຮັບຜົນກະທົບທີ່ອາດເກີດຂຶ້ນກະທັນຫັນ. ປັດໄຈຕົ້ນຕໍທີ່ເຮັດໃຫ້ມີຄວາມສ່ຽງປະກອບດ້ວຍສາມປັດໄຈຫຼັກຄື: ການປ່ຽນແປງຂອງລາຄາສິນຄ້າກະສິກຳ; ການສູນເສຍທີ່ດິນປູກຝັງ; ແລະ ລາຍຈ່າຍທາງດ້ານການປິ່ນປົວພະຍາດທີ່ຮ້າຍແຮງ ເນື່ອງຈາກຜູ້ທີ່ທຸກຍາກທີ່ເຮັດວຽກຂັ້ນຕ່ຳໃນຂະແໜງທີ່ບໍ່ເປັນທາງການມັກຈະໄດ້ຮັບການຄຸ້ມຄອງຈາກປະກັນສຸຂະພາບຕ່ຳຫຼາຍ(ທະນາຄານໂລກ,2015). ຄວາມທຸກຍາກ, ທີ່ຕັ້ງ ແລະ ການດຳລົງຊີວິດມີການພົວພັນກັນຢ່າງສະໜິດແໜ້ນ, ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ອັດຕາຄວາມທຸກຍາກສູງຢູ່ໃນເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ເຂດພູສູງ. ໝາຍວ່າ ຜູ້ທີ່ທຸກຍາກສ່ວນຫຼາຍແມ່ນຄົນຊົນເຜົ່າກຸ່ມນ້ອຍ (ໂດຍສະເພາະ ກຸ່ມຄົນທີ່ບໍ່ແມ່ນເຜົ່າລາວ-ໄຕ, ເຊິ່ງເປັນຊົນເຜົ່າກຸ່ມໃຫຍ່ທີ່ຄວບຄຸມອັດຕາສ່ວນເຖິງ 62% ຂອງປະຊາກອນທັງໝົດ), ເຊິ່ງເປັນຜູ້ທີ່ມີລະດັບການສຶກສາຕ່ຳ, ເຮັດກະສິກຳເປັນຫຼັກ ແລະ ອາໄສໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ.

ຕາຕະລາງ 1: ສົມທຽບຈຸດພິເສດຂອງຜູ້ທີ່ທຸກຍາກ ແລະ ໃກ້ຄວາມທຸກຍາກ ກັບ ຜູ້ທີ່ມີລາຍຮັບສູງທີ່ສຸດ 20% ຂອງປະຊາກອນ

	ລາຍຮັບສູງທີ່ສຸດ 20% ຂອງປະຊາກອນ	ລາຍຮັບຕ່ຳທີ່ສຸດ 40% ຂອງປະຊາກອນ	ຜູ້ທຸກຍາກ	ສປປ ລາວ
ການຊົມໃຊ້ຕໍ່ຫົວຄົນ ຕໍ່ເດືອນ ('000 ລາຄາປີ 2003 ຫົວໜ່ວຍ LAK)	404	88	72	197
ອັດຕາສ່ວນຂອງຄົວເຮືອນທີ່ຢູ່ໃນຕົວເມືອງ (%)	50	16	13	30
ການໄດ້ຮັບການສຶກສາສະເລ່ຍເປັນປີ[1] (ປີ)	8	4	4	6
ອັດຕາສ່ວນຂອງຜູ້ທີ່ມີອາຍຸໃນເກນເຮັດວຽກທີ່ມີການສຶກສາສູງກວ່າຊັ້ນມັດທະຍົມ (%)	34	6	6	18
ອັດຕາສ່ວນຂອງຄົວເຮືອນທີ່ມີແຫຼ່ງລາຍຮັບຈາກຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳ (%)	69	25	20	44
ອັດຕາສ່ວນຂອງຄົວເຮືອນທີ່ຂາຍເຂົ້າ (%)	43	54	53	51
ອັດຕາສ່ວນຂອງສະມາຊິກຄົວເຮືອນທີ່ເຮັດວຽກໃນຂະແໜງກະສິກຳ (%)	29	57	58	47
ອັດຕາສ່ວນຂອງສະມາຊິກຄົວເຮືອນທີ່ເຮັດວຽກໃນຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳ (%)	24	8	7	14

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ການສຳຫຼວດລາຍຈ່າຍ ແລະ ການຊົມໃຊ້ (LECS), 2012/13.
ໝາຍເຫດ[1]: ຈຳນວນປີທີ່ໄດ້ຮັບການສຶກສາສູງສຸດຂອງສະມາຊິກຄົວເຮືອນທີ່ມີອາຍຸ 15 ຂຶ້ນໄປ

2. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ຜູ້ທີ່ທຸກຍາກມີຫຼາຍປະເພດ ແລະ ມີຂໍ້ຈຳກັດທີ່ບໍ່ຄືກັນ (Ansoms ແລະ McKay, 2010). ຕົວຢ່າງ: ບໍ່ແມ່ນທັງໝົດຂອງຜູ້ທີ່ທຸກຍາກ ແລະ ໃກ້ຄວາມທຸກຍາກດຳລົງຊີວິດດ້ວຍການເຮັດກະສິກຳ, ອາໄສໃນເຂດຊົນນະບົດ ຫຼື ບໍ່ມີການສຶກສາ. ສະນັ້ນ, ຜູ້ທີ່ທຸກຍາກ ແລະ ໃກ້ຄວາມທຸກຍາກຈຶ່ງບໍ່ສາມາດລວມເປັນກຸ່ມດຽວໄດ້, ການທຳຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຄວາມແຕກຕ່າງ

ລະຫວ່າງກຸ່ມຜູ້ທີ່ທຸກຍາກ ແລະ ໃກ້ຄວາມທຸກຍາກ ຈະຊ່ວຍໃນການຄັດເລືອກ ຫຼື ການສ້າງນະໂຍບາຍສະເພາະສຳລັບແຕ່ລະກຸ່ມ ເພື່ອແກ້ໄຂຄວາມຕ້ອງສະເພາະຂອງເຂົາເຈົ້າ. ບົດນະໂຍບາຍໂດຍສັງເຂບສະບັບນີ້ ຈະສະໜອງຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບການແບ່ງກຸ່ມຜູ້ທີ່ທຸກຍາກ. ເຊິ່ງຈະເນັ້ນໃສ່ຜູ້ທີ່ທຸກຍາກ ແລະ ໃກ້ຄວາມທຸກຍາກ ເນື່ອງຈາກວ່າເຂົາເຈົ້າເປັນກຸ່ມທີ່ມີບັນຫາ "ໜັກໜ່ວງ" ຫຼາຍ ຫຼື ມີການປ່ຽນແປງສະຖານະພາບຢູ່ເລື້ອຍໆໃນແຕ່ລະໄລຍະ ບາງທີກໍ່ຫຼຸດພົ້ນຈາກຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ບາງທີກໍ່ກັບມາເປັນຜູ້ທຸກຍາກອີກ. ການຈັດແບ່ງຜູ້ທີ່ທຸກຍາກອອກເປັນກຸ່ມທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ໄດ້ອີງໃສ່ການວິເຄາະກຸ່ມຄົນ ໂດຍໃຊ້ຂໍ້ມູນຈາກການສຳຫຼວດ LECS (ກ່ອງ 1), ໂດຍສະເພາະຂໍ້ມູນຈາກການສຳຫຼວດ LECS 3, 4 ແລະ 5 ເພື່ອສຶກສາເບິ່ງຂໍ້ຈຳກັດທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນແຕ່ລະໄລຍະ ຫຼື ຈຸດພິເສດໃດທີ່ມີຄວາມສຳຄັນຫຼາຍກວ່າ ແລະ ໜ້ອຍກວ່າ.

ກ່ອງ 1: ການນຳໃຊ້ການວິເຄາະກຸ່ມຄົນ ເພື່ອແບ່ງຜູ້ທີ່ທຸກຍາກ ແລະ ໃກ້ຄວາມທຸກຍາກອອກເປັນກຸ່ມທີ່ມີຈຸດພິເສດແຕກຕ່າງກັນ

ການວິເຄາະກຸ່ມຄົນແມ່ນເຕັກນິກທາງດ້ານສະຖິຕິໃນການບອກຈຸດພິເສດ ແລະ ປະກອບດ້ວຍຫຼາຍຕົວປ່ຽນ ເຊິ່ງຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອການແບ່ງປະຊາກອນອອກເປັນກຸ່ມ, ແຕ່ລະກຸ່ມຈະມີຈຸດພິເສດຄືກັນ, ໃນຂະນະທີ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງຈາກກຸ່ມອື່ນ. ສະນັ້ນ, ບັນດາກຸ່ມທີ່ໄດ້ຖືກກຳນົດຂຶ້ນ ໂດຍການແບ່ງຂໍ້ສັງເກດອອກເປັນກຸ່ມ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຄວາມແຕກຕ່າງກັນພາຍໃນກຸ່ມ ແລະ ເພີ່ມຄວາມແຕກຕ່າງການລະຫວ່າງກຸ່ມ. ການວິເຄາະດັ່ງກ່າວປະກອບມີສາມບາດກ້າວຄື: ບາດກ້າວການຄັດເລືອກຕົວປ່ຽນ; ບາດກ້າວການເລືອກຫຼັກການການແບ່ງກຸ່ມ ແລະ ກຳນົດຈຳນວນກຸ່ມ; ແລະ ບາດກ້າວສຸດທ້າຍແມ່ນການຢັ້ງຢືນຄວາມຖືກຕ້ອງ ແລະ ຕີຄວາມໝາຍຂອງຜົນໄດ້ຮັບ ໂດຍການໃຫ້ຄຳນິຍາມ ແລະ ໃສ່ຊື່ກຸ່ມຕ່າງໆທີ່ກຳນົດໄດ້. ຕົວປ່ຽນຕ່າງໆທີ່ຖືກນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການວິເຄາະກຸ່ມຄົນແມ່ນນອນຢູ່ໃນໝວດຕົວປ່ຽນດັ່ງນີ້: (i) ຕົວປ່ຽນທາງດ້ານປັດໄຈຂອງການຜະລິດຂອງຄົວເຮືອນ ໂດຍສະເພາະຊັບສິນທີ່ມີຮູບຮ່າງ (ເຊັ່ນ: ສິດໃນການຄອບຄອງທີ່ດິນ ແລະ ຊັບສິນອື່ນໆທີ່ມີປະສິດທິຜົນ) ແລະ ກຳລັງແຮງງານ (ຕົ້ນຕໍແມ່ນ (a) ລະດັບການສຶກສາຂອງແຮງງານ ເຊັ່ນ ອັດຕາສ່ວນຂອງສະມາຊິກຄົວເຮືອນໃນເກນອາຍຸເຮັດວຽກທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການສຶກສາທາງການເລີຍ, ມີລະດັບການສຶກສາຊັ້ນປະຖົມ ແລະ ຊັ້ນມັດທະຍົມເປັນຢ່າງຕ່ຳ, ແລະ (b) ສຸຂະພາບຂອງແຮງງານ, ເຊິ່ງວັດແທກໄດ້ຈາກວິກິດການ ທາງດ້ານສຸຂະພາບທີ່ເຂົາເຈົ້າພົບພໍໃນໄລຍະຜ່ານມາ); (ii) ຕົວປ່ຽນທາງດ້ານການລະໂອກາດຕ່າງໆແມ່ນວັດແທກໂດຍການດຳລົງຊີວິດຂອງຄົວເຮືອນ (ເປັນຕົ້ນ ຄົວເຮືອນທີ່ມີລາຍຮັບຈາກຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳ, ເຮັດທຸລະກິດທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳ); ແລະ (iii) ຕົວປ່ຽນທາງດ້ານການເຂົ້າເຖິງການບໍລິການຕ່າງໆ ເປັນຕົ້ນການເຂົ້າເຖິງແຫຼ່ງນ້ຳທີ່ໄດ້ຮັບການປັບປຸງ, ຫ້ອງນ້ຳທີ່ໄດ້ຮັບການປັບປຸງ ແລະ ການມີໄຟຟ້າໃຊ້. ເນື່ອງຈາກວ່າຕົວປ່ຽນຂອງການແບ່ງກຸ່ມເຫຼົ່ານີ້ເປັນການປະສົມລະຫວ່າງຂໍ້ມູນເມຫຣິກ ແລະ ຂໍ້ມູນທີ່ວັດແທກໃນຫຼາຍລະດັບ, ໃນການແບ່ງກຸ່ມຈຶ່ງນຳໃຊ້ວິທີທີ່ອີງໃສ່ຄະແນນຂອງປັດໄຈທີ່ໄດ້ຈາກການວິເຄາະອົງປະກອບພື້ນຖານຂອງຕົວປ່ຽນທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງ. ໃນສາມຫຼັກການການແບ່ງກຸ່ມທີ່ນິຍົມໃຊ້ຫຼາຍທີ່ສຸດ, ພວກເຮົາໄດ້ເລືອກຫຼັກການແບ່ງກຸ່ມໂດຍການແບ່ງເປັນລຳດັບຊັ້ນ, ເຊິ່ງມີຊື່ວ່າວິທີການແຍກສ່ວນ (ສ່ວນຫຼາຍເອີ້ນວ່າ k-means) ແລະ ການແບ່ງກຸ່ມດ້ວຍສອງບາດກ້າວ (ການປະສົມປະສານລະຫວ່າງສອງບາດກ້າວທຳອິດ). ການເລືອກຫຼັກການແບ່ງກຸ່ມເປັນລຳດັບຊັ້ນ ແມ່ນຍ້ອນໃນເບື້ອງຕົ້ນພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າຈຳນວນກຸ່ມທັງໝົດຈະເປັນຈັກກຸ່ມ. ສະນັ້ນ, ການນຳໃຊ້ຂັ້ນຕອນດັ່ງກ່າວ ຈະດີກວ່າການສົມມຸດຈຳນວນຜູ້ທີ່ທຸກຍາກ ແລະ ໃກ້ຄວາມທຸກຍາກຂຶ້ນມາ, ເຊິ່ງຈະຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ຮູ້ລະດັບຄວາມແຕກຕ່າງຢູ່ໃນປະຊາກອນ ໄປພ້ອມກັບການວິເຄາະຂໍ້ມູນຂອງແຕ່ລະກຸ່ມ.

ພວກເຮົາຈະອີງໃສ່ການວິເຄາະຜົນໄດ້ຮັບຈາກການນຳໃຊ້ algorithm ແບ່ງກຸ່ມດ້ວຍຫຼັກການພົວພັນເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ ຂອງ Wards. ຈຳນວນກຸ່ມທີ່ເໝາະສົມທີ່ສຸດແມ່ນກຳນົດຂຶ້ນຈາກການກວດກວດກາທີ່ອີງໃສ່ຮູບສະແດງ dendro-

gram ຄຽງຄູ່ກັນກັບເງື່ອນໄຂທາງດ້ານປະລິມານ, Calinksi and Harabasz pseudo F-Index ຫຼື the Duda-Hart Je(2)/Je(1) index.

ພາບປະກອບ 1: ການສະແດງການວິເຄາະກຸ່ມດ້ວຍຮູບພາບ

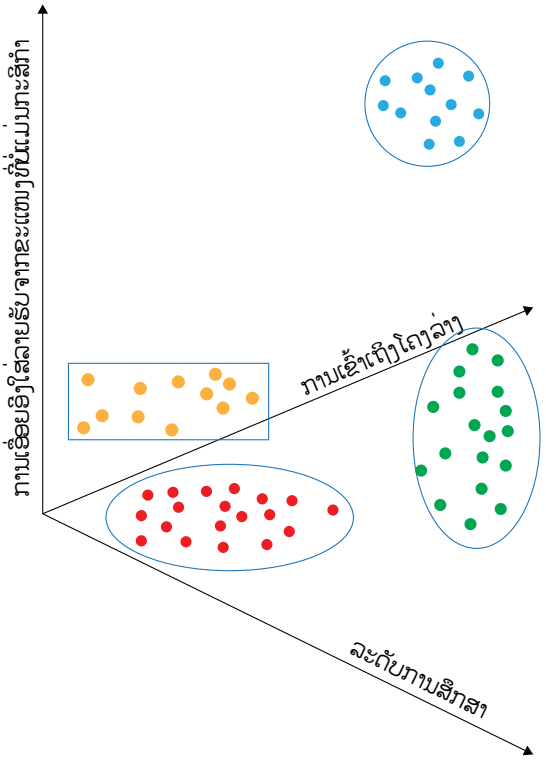

ໃນການວິເຄາະກຸ່ມ, ບັນດາຂໍ້ສັງເກດຈະຖືກລວມເຂົ້າເປັນກຸ່ມສະເພາະ ແລະ ໃສ່ຂໍ້ມູນໃຫ້ກຸ່ມ. ຕົວຢ່າງ ທີ່ໃກ້ຄຽງທີ່ສຸດ ແມ່ນໄດ້ສະແດງຢູ່ໃນຮູບພາບຂ້າງຊ້າຍ ເຊິ່ງປະກອບດ້ວຍສາມຮູບສະແດງທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງການສຶກສາ, ການເຂົ້າເຖິງພື້ນຖານໂຄງລ່າງ ແລະ ການເອື່ອຍອີງໃສ່ລາຍຮັບທີ່ໄດ້ຈາກການເຮັດວຽກໃນຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳ. ຈຸດສີຟ້າແມ່ນກຸ່ມຄົວເຮືອນທີ່ຍ້າຍໄປເຮັດວຽກໃນຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳ, ມີຄວາມສາມາດໃນການເຂົ້າເຖິງໂຄງລ່າງສູງ ແລະ ມີລະດັບການສຶກສາທີ່ດີ. ກົງກັນຂ້າມ, ຈຸດສີແດງ ແມ່ນກຸ່ມຄົວເຮືອນທີ່ມີລະດັບການສຶກສາຕ່ຳ, ຄວາມສາມາດໃນການເຂົ້າເຖິງໂຄງລ່າງຕ່ຳ ແລະ ບໍ່ທັນສາມາດຍ້າຍໄປເຮັດວຽກໃນຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳໄດ້, ໃນຂະນະທີ່ຈຸດສີຂຽວແມ່ນຕົວເຮືອນທີ່ຍັງເຮັດວຽກໃນຂະແໜງກະສິກຳ, ແຕ່ມີການສຶກສາ ແລະ ຄວາມສາມາດໃນການເຂົ້າເຖິງໂຄງລ່າງທີ່ດີກວ່າ.

ການແບ່ງເປັນສີ່ກຸ່ມເຫັນວ່າເປັນຈຳນວນກຸ່ມທີ່ເໝາະສົມທີ່ສຸດສຳລັບສປປລາວ ແລະ ມີການລະບຸຂໍ້ມູນສຳລັບແຕ່ລະກຸ່ມ ພ້ອມທັງຕີຄວາມໝາຍຜົນໄດ້ຮັບຈາກການແບ່ງກຸ່ມ. ເພື່ອກວດເບິ່ງຂໍ້ມູນຢ່າງຮອບຄອບ, ຂໍ້ມູນສຳລັບ ສີ່ກຸ່ມ ທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍການນຳໃຊ້ວິທີແບ່ງກຸ່ມດ້ວຍຄ່າສະເລ່ຍ k ກໍ່ຖືກປະເມີນເຊັ່ນກັນ ແລະ ເຫັນວ່າມີຜົນໄດ້ຮັບທີ່ໃກ້ຄຽງກັນຫຼາຍຄັ້ງ. ຂໍ້ມູນຂອງ ກຸ່ມ ຈະປະກອບດ້ວຍຕົວປ່ຽນ ສອງຕົວທີ່ຖືກລວມຢູ່ໃນການວິເຄາະກຸ່ມ ແລະ ຕົວປ່ຽນອື່ນໆທີ່ບໍ່ຖືກລວມຢູ່ໃນການວິເຄາະ ເຊັ່ນ: ຊົນເຜົ່າ ແລະ ທີ່ຕັ້ງພູມສັນຖານ. ການວິເຄາະຂໍ້ມູນຂອງກຸ່ມເຫຼົ່ານີ້ຈະຊ່ວຍລະບຸຂໍ້ຈຳກັດຕົ້ນຕໍສຳລັບແຕ່ລະກຸ່ມເພື່ອແນະນຳມາດຕະການໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍຕ່າງໆທີ່ໜ້າຈະມີປະສິດທິພາບໃນການຫຼຸດຜ່ອນຂໍ້ຈຳກັດດັ່ງກ່າວ. ອີງໃສ່ຂໍ້ມູນຈາກການສຳຫຼວດ LECS ທັງສາມຄັ້ງດັ່ງທີ່ກ່າວມາກ່ອນນີ້ ພວກເຮົາສາມາດປຽບທຽບການປ່ຽນແປງຂອງກຸ່ມເຫຼົ່ານີ້ໃນໄລຍະສິບປີທີ່ຜ່ານມານັບແຕ່ສົກປີ 2002/03 ຫາ 2012/13. ການເຮັດແບບນີ້ ໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຮົາສາມາດກຳນົດໄດ້ຂໍ້ຈຳກັດໃໝ່ໆມີຫຍັງແດ່ໃນແຕ່ລະໄລຍະ ຫຼື ສາມາດກຳນົດບາງຈຸດພິເສດທີ່ຈະມີຄວາມສຳຄັນຫຼາຍກວ່າ ແລະ ໜ້ອຍກວ່າ. ສະນັ້ນ, ໃນການສ້າງກຸ່ມເຫຼົ່ານີ້ ພວກເຮົາໄດ້ຕັ້ງຄຳຖາມກ່ຽວກັບ (i) ຊັບສິນທາງດ້ານສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກ ລວມທັງແຮງງານ ແລະ ສິ່ງຂອງ; (ii) ດ້ານການລະໂອກາດ ເປັນຕົ້ນປະເພດຂອງກິດຈະກຳຂອງການດຳລົງຊີວິດ; (iii) ຄວາມສ່ຽງໃນການຂາດແຄນ; ຫຼື (iv) ການບໍລິການປະເພດໃດທີ່ຂາດແຄນທີ່ສຸດໃນກຸ່ມນີ້ທຽບກັບກຸ່ມອື່ນ. ບັນດາຈຸດພິເສດທີ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງສິ່ງທີ່ຂາດແຄນທີ່ສຸດສຳລັບກຸ່ມຄົນໜຶ່ງທີ່ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຂາດແຄນທີ່ສຸດຂອງກຸ່ມອື່ນ ຈະຖືວ່າເປັນຂໍ້ຈຳກັດຕົ້ນຕໍທີ່ຜູ້ທຸກຍາກກຳລັງປະເຊີນຢູ່. ພ້ອມນັ້ນ, ພວກເຮົາຍັງໃຊ້ຄວາມແຕກຕ່າງທາງດ້ານສະມາຊິກໃນຄົວເຮືອນ ຫຼື ຈຸດພິເສດດ້ານພູມສັນຖານເພື່ອການກຳນົດກຸ່ມທີ່ເປັນເປົ້າໝາຍຢູ່ໃນແຕ່ລະກຸ່ມ.

ຜູ້ທີ່ທຸກຍາກ ແລະ ໃກ້ຄວາມທຸກຍາກສາມາດແບ່ງອອກເປັນສີ່ກຸ່ມຕົ້ນຕໍ

3. ຜູ້ທີ່ທຸກຍາກ ແລະ ໃກ້ຄວາມທຸກຍາກໃນ ສປປ ລາວ ສາມາດແບ່ງອອກເປັນ ສີ່ກຸ່ມ ເຊິ່ງແຕ່ລະກຸ່ມຈະຕ້ອງມີມາດຕະການແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກສະເພາະໃຜລາວ. ອີງຕາມການວິເຄາະຢູ່ໃນກ່ອງ 1, ຜູ້ທຸກຍາກ ແລະ ໃກ້ຄວາມທຸກຍາກໄດ້ຖືກຈັດແບ່ງເປັນ ສີ່ກຸ່ມດັ່ງນີ້: (i) ກຸ່ມ 1 – ເປັນກຸ່ມຄົວເຮືອນທີ່ເຮັດກະສິກຳທີ່ມີປະສິດທິພາບໃນການຜະລິດຕ່ຳ, ອາໄສຢູ່ໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ, ມີລະດັບການສຶກສາຕ່ຳ; (ii) ກຸ່ມ 2 – ເປັນກຸ່ມຄົວເຮືອນທີ່ມີ ເຮັດກະສິກຳທີ່ມີປະສິດທິພາບໃນການຜະລິດຕ່ຳ, ແຕ່ສາມາດສ້າງຜົນຜະລິດເກີນດຸນ, ອາໄສໃນເຂດທີ່ຫ່າງໄກແຕ່ບໍ່ໄກເທົ່າກຸ່ມກ່ອນໜ້ານີ້ ແລະ ມີລະດັບການສຶກສາຕ່ຳຫາກາງ, ແຕ່ບໍ່ທັນສາມາດເຂົ້າເຮັດວຽກໃນຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳໄດ້ເທື່ອ; (iii) ກຸ່ມ 3 – ເປັນກຸ່ມຄົວເຮືອນທີ່ສ່ວນໃຫຍ່ເຮັດວຽກໃນຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳທີ່ມີປະສິດທິພາບໃນການຜະລິດຕ່ຳ ແລະ ບໍ່ເປັນທາງການ, ມີລະດັບການສຶກສາປານກາງ ແລະ ອາໄສໃນເຂດຕົວເມືອງ; ແລະ (iv) ກຸ່ມ 4 – ເປັນກຸ່ມຄົວເຮືອນທີ່ພົບວິກິດທາງດ້ານສຸຂະພາບ.

4. ກຸ່ມທີ່ມີຂະໜາດໃຫຍ່ທີ່ສຸດຢູ່ໃນຈຳນວນຜູ້ທີ່ມີລາຍຮັບຕ່ຳທີ່ສຸດ 40% ຂອງປະຊາກອນແມ່ນກຸ່ມຄົວເຮືອນທີ່ເຮັດກະສິກຳທີ່ມີປະສິດທິພາບໃນການຜະລິດຕ່ຳ, ມີລະດັບການສຶກສາຕ່ຳ (ກຸ່ມ 1). ກວມ 42% ຂອງຈຳນວນຜູ້ທີ່ມີລາຍຮັບຕ່ຳສຸດທັງໝົດໃນ ສົກປີ 2012/13 (ຮູບສະແດງ 1), ຈຸດພິເສດຂອງກຸ່ມ 1 ແມ່ນກຳນົດດ້ວຍທີ່ຕັ້ງທີ່ຢູ່ຫ່າງໄກສອກຫຼີກ, ຂາດໂອກາດທາງດ້ານເສດຖະກິດໃນຂະແໜງທີ່ມີປະສິດທິພາບໃນການຜະລິດ, ມີລະດັບການສຶກສາຕ່ຳ ແລະ ໄດ້ຮັບການບໍລິການທີ່ຈຳກັດ. ດ້ານທີ່ຕັ້ງທີ່ຢູ່ຫ່າງໄກສອກຫຼີກຂອງຄົວເຮືອນໃນກຸ່ມ 1 ແມ່ນເຫັນໄດ້ຈາກລະດັບການໃຊ້ໄຟຟ້າຍັງຕ່ຳກວ່າສາມກຸ່ມອື່ນ, ເຊິ່ງມີອັດຕາການນຳໃຊ້ພຽງແຕ່ 57% ແລະ ເສັ້ນທາງຄົມມະນາ ຄົມຍັງມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ, ມີພຽງ 47% ຂອງຄົວເຮືອນເທົ່ານັ້ນ ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນບ້ານທີ່ມີເສັ້ນທາງທຽວໄດ້ທຸກລະດູ. ພ້ອມນັ້ນ, ລະດັບການສຶກສາກໍ່ຕ່ຳກວ່າກຸ່ມອື່ນຫຼາຍ, ມີພຽງ 8% ຂອງສະມາຊິກຄົວເຮືອນທີ່ຢູ່ໃນເກນອາຍຸເຮັດວຽກມີຄວາມຮູ້ໃນລະດັບມັດທະຍົມຂຶ້ນໄປ. ພ້ອມນັ້ນ, ກໍ່ມີການເອື່ອຍອີງໃສ່ການເຮັດກະສິກຳສູງຫຼາຍ, ມີພຽງ 7% ຂອງສະມາຊິກຄົວເຮືອນໃນກຸ່ມ 1 ທີ່ເຮັດວຽກໃນຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳ (ຕາຕະລາງ 2). ເຖິງວ່າຄົວເຮືອນໄດ້ມີການເອື່ອຍອີງໃສ່ການເຮັດກະສິກຳສູງຫຼາຍກໍ່ຕາມ, 50% ຂອງຄົວເຮືອນຄ້າ ຂາຍເຂົ້າ. ຕົວຊີ້ວັດທາງດ້ານຈຸດພິເສດທັງໝົດນີ້ ໄດ້ເຫັນຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າຄົວເຮືອນຂາດໂອກາດຍ້ອນອາໄສຢູ່ເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ແລະ ມີຄວາມສາມາດໃນການເຮັດວຽກຢູ່ໃນຂົງເຂດທີ່ມີປະສິດທິພາບໃນການຜະລິດ ກໍ່ຄືຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳຍັງຕ່ຳ ເນື່ອງຈາກເຂົາເຈົ້າມີລະດັບການສຶກສາຕ່ຳ. ໃນກຸ່ມ 1 ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນເປັນຊົນເຜົ່າກຸ່ມນ້ອຍ, ເຊິ່ງກວມເຖິງ 70%

ຮູບສະແດງ 1: ອັດຕາສ່ວນຂອງຜູ້ທີ່ມີລາຍຮັບຕ່ຳທີ່ສຸດ 40% ຂອງປະຊາກອນ ທັງໝົດ ແບ່ງຕາມກຸ່ມ, 2012/13

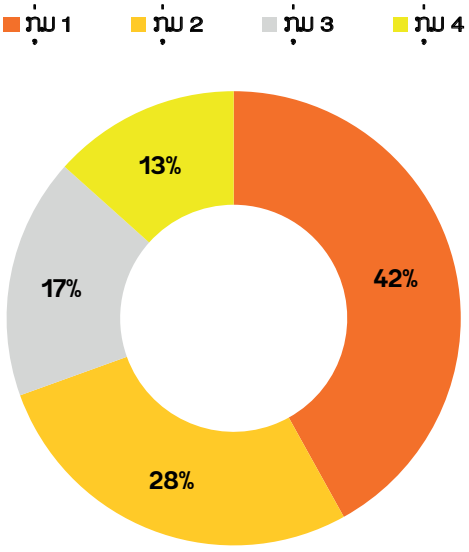

ໝາຍເຫດ:

ກຸ່ມ 1: ກຸ່ມຄົວເຮືອນທີ່ເຮັດກະສິກຳທີ່ມີປະສິດທິພາບໃນການຜະລິດຕ່ຳ, ມີລະດັບການສຶກສາຕ່ຳ

ກຸ່ມ 2: ກຸ່ມຄົວເຮືອນທີ່ອາໄສຢູ່ເຂດຊົນນະບົດທີ່ຫ່າງໄກຫຼາຍ, ມີທີ່ດິນໃນຄອບຄອງຫຼາຍກວ່າກຸ່ມຜ່ານມາ ແລະ ມີລະດັບການສຶກສາດີກວ່າ ແຕ່ຍັງບໍ່ສາມາດເຮັດວຽກໃນຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳໄດ້ເທື່ອ

ກຸ່ມ 3: ຄົວເຮືອນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເຂດຕົວເມືອງທີ່ມີທຶນສະສົມສູງກວ່າກຸ່ມທີ່ຜ່ານມາ ແລະ ສາມາດເຮັດວຽກໃນຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳ ແຕ່ຍັງຢູ່ໃນຂະແໜງວຽກງານທີ່ມີຜະລິດຕະພາບຕ່ຳ

ກຸ່ມ 4: ກຸ່ມທີ່ປະກອບດ້ວຍຄົວເຮືອນທີ່ທຸກຍາກເນື່ອງຈາກບັນຫາທາງສຸຂະພາບ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນຈຶ່ງຖືກກຳນົດດ້ວຍລະດັບຄວາມບອບບາງຂອງຄົວເຮືອນ

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: LECS, 2012/13.

ຂອງກຸ່ມ, ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນເປັນຄົນ ເຜົ່າຂະແມ ເຊິ່ງກວມ 48% ຂອງກຸ່ມ, ຮອງລົງມາແມ່ນເຜົ່າລາວ-ໄທ ກວມ 30%; ເຊິ່ງເຜົ່າລາວ-ໄທເປັນເຜົ່າທີ່ກວມອັດຕາສ່ວນໜ້ອຍທີ່ສຸດໃນທັງໝົດສີ່ກຸ່ມ. ດັ່ງນັ້ນ, ການມີສ່ວນຮ່ວມຢູ່ໃນສັງຄົມຈຶ່ງເປັນບັນຫາທ້າທາຍຫຼາຍສຳລັບກຸ່ມນີ້.

ຕາຕະລາງ 2: ຈຸດພິເສດຂອງຜູ້ທຸກຍາກ ແລະ ໃກ້ຄວາມທຸກຍາກໃນສີ່ກຸ່ມຕົ້ນຕໍ (%), 2012/13

	ກຸ່ມ 1 (ເຮັດກະສິກຳ, ຢູ່ຫ່າງໄກ, ການສຶກສາຕ່ຳ)	ກຸ່ມ 2 (ເຮັດກະສິກຳ, ຢູ່ຫ່າງໄກບໍ່ຫຼາຍ, ການສຶກສາຕ່ຳ-ກາງ, ບໍ່ສາມາດອອກຈາກການເຮັດວຽກໃນຂະແໜງກະສິກຳ)	ກຸ່ມ 3 (ເຮັດວຽກໃນຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳ, ຢູ່ເຂດຕົວເມືອງ, ການສຶກສາລະດັບປານກາງ)	ກຸ່ມ 4 (ເຮັດກະສິກຳ, ພົບວິກິດທາງດ້ານສຸຂະພາບ)
ເຂດຕົວເມືອງ (%)	3	16	52	14
ເຂດພູສູງ (%)	46	28	8	27
ເຜົ່າລາວ-ໄທ (%)	30	71	92	49
ມອນ-ຂະແມ (%)	48	21	4	43
ຈີນ-ຕິເບດ (%)	5	1	0	1
ມົ້ງ-ລື້-ມ້ຽນ (%)	15	5	3	7
ມີທີ່ດິນປູກຝັງ (ຮຕ)	2.1	2.6	1.6	2.3
ມີທີ່ດິນຫຼາຍກວ່າ 2 ຮຕ (%)	33	41	26	39
ອັດຕາສ່ວນຂອງສະມາຊິກຄົວເຮືອນທີ່ຢູ່ໃນເກນອາຍຸເຮັດ ວຽກທີ່ມີການສຶກສາຊັ້ນມັດທະຍົມເປັນຢ່າງຕ່ຳ (%)	8	23	57	19
ມີຕູ້ເຢັນ (%)	2	47	93	27
ມີບ້ານກໍ່ດ້ວຍຊີມັງ ຫຼື ດິນຈີ່ (%)	4	26	67	16
ມີວິດຖ່າຍທີ່ປັບປຸງແລ້ວ (%)	21	77	93	46
ສະມາຊິກຄົວເຮືອນທີ່ໄດ້ເຂົ້າໂຮງໝໍໃນ 12 ເດືອນ ທີ່ຜ່ານມາ (%)	2	0	4	58
ສະມາຊິກຄົວເຮືອນເປັນພະຍາດຊໍາເຮື້ອ (%)	0	0	1	42
ມີລາຍຮັບຈາກຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳ (%)	7	20	78	23
ຄົວເຮືອນທີ່ມີລາຍຮັບຈາກຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳຢ່າງດຽວ (%)	0	2	30	4
ຄົວເຮືອນທີ່ມີລາຍຮັບປະສົມ (ກະສິກຳ / ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳ) (%)	7	18	48	19
ຄົວເຮືອນທີ່ມີລາຍຮັບຈາກຂະແໜງກະສິກຳຢ່າງດຽວ (%)	90	78	20	76
ຂາຍເຂົ້າ (%)	50	61	53	51
ອັດຕາສ່ວນຂອງຄົວເຮືອນທີ່ຂາຍເຂົ້າຢູ່ໃນຄົວເຮືອນ ເຂດຊົນນະບົດ (%)	50	62	70	53
ມີໄຟຟ້າໃຊ້ (%)	57	94	99	70
ເຂົ້າເຖິງຖະໜົນຫົນທາງ (%)	47	75	86	63
ອັດຕາຄວາມທຸກຍາກ (%)	50	24	12	13

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ການສຳຫຼວດລາຍຈ່າຍ ແລະ ການຊົມໃຊ້ (LECS), 2012/13.

5. ກຸ່ມທີ່ມີຂະໜາດໃຫຍ່ເປັນອັນດັບສອງແມ່ນກຸ່ມຄົວເຮືອນທີ່ອາໄສຢູ່ເຂດຊົນນະບົດທີ່ບ່າງໄກຫຼາຍ, ມີທີ່ດິນໃນຄອບຄອງຫຼາຍກວ່າກຸ່ມຜ່ານມາ ແລະ ມີລະດັບການສຶກສາດີກວ່າ ແຕ່ຍັງບໍ່ສາມາດເຮັດວຽກໃນຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳໄດ້ເທື່ອ (ກຸ່ມ 2). ຄົວເຮືອນໃນກຸ່ມ 2 ກວມອັດຕາສ່ວນສູງເປັນອັນດັບສອງ, ກວມ 28% ຂອງຄົວເຮືອນທີ່ທຸກຍາກທີ່ສຸດທັງໝົດ (ຮູບສະແດງ 1). ຊົນເຜົ່າລາວ-ໄທ ກວມອັດຕາສ່ວນຫຼາຍກວ່າໝູ່ຢູ່ໃນກຸ່ມນີ້, ກວມເຖິງ 71% ຂອງກຸ່ມ, ເຊິ່ງສູງກວ່າອັດຕາສ່ວນຂອງເຜົ່າລາວ-ໄທ ໃນປະຊາກອນທົ່ວປະເທດພຽງເລັກນ້ອຍ, ເຊິ່ງອັດຕາສ່ວນໃນປະຊາກອນທົ່ວປະເທດແມ່ນ 62%. ກຸ່ມ 2 ມີຄວາມສາມາດໃນການເຂົ້າເຖິງພື້ນຖານໂຄງລ່າງໄດ້ດີກວ່າກຸ່ມ 1, 16% ຂອງຄົວເຮືອນພາຍໃນກຸ່ມແມ່ນອາໄສໃນເຂດຕົວເມືອງ ແຕ່ອັດຕາສ່ວນດັ່ງກ່າວໃນກຸ່ມ 1 ມີພຽງ 3% ເທົ່ານັ້ນ ແລະ 75% ຂອງກຸ່ມແມ່ນສາມາດເຂົ້າເຖິງເສັ້ນທາງທີ່ສາມາດຫຽວໄດ້ທຸກລະດູ. ອັດຕາການມີໄຟຟ້າໃຊ້ກໍ່ສູງເຖິງ 97% ເມື່ອທຽບກັບກຸ່ມ 1 ທີ່ມີອັດຕາສ່ວນພຽງ 57%. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ກຸ່ມດັ່ງກ່າວນີ້ຍັງມີການເອື່ອຍອີງໃສ່ການເຮັດກະສິກຳສູງ, ເຊິ່ງຄົວເຮືອນທີ່ເຮັດວຽກໃນຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳກວມພຽງ 20% ຂອງຄົວເຮືອນທັງໝົດພາຍໃນກຸ່ມ ໃນສົກປີ 2012/13. ຄົວເຮືອນໃນກຸ່ມນີ້ຍັງມີຄວາມສາມາດໃນການເຂົ້າເຖິງທີ່ດິນຫຼາຍກວ່າກຸ່ມອື່ນ, ສະເລ່ຍແລ້ວມີທີ່ດິນປະມານ 2,6 ເຮັກຕາ ຕໍ່ ຄົວເຮືອນ. ຈຸດພິເສດດັ່ງກ່າວນີ້ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄົວເຮືອນໃນກຸ່ມນີ້ຈຳນວນຫຼາຍສາມາດຜະລິດຜົນລະປູກໄດ້ເກີນດຸນ, ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າກວມອັດຕາສ່ວນສູງທີ່ສຸດໃນຈຳນວນຜູ້ຂາຍເຂົ້າທັງໝົດ, ກວມ 61%. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ຜົນຜະລິດຂອງເຂົາເຈົ້າຍັງຕ່ຳເຊິ່ງບໍ່ສາມາດສ້າງກຳໄລໄດ້ຕ່ຳຫຼາຍ ເຊິ່ງເປັນສາເຫດທີ່ເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຍັງທຸກຍາກ ຫຼື ມີລະດັບການຊີວິດການເປັນຢູ່ທີ່ຕ່ຳ; ຫຼື ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງແມ່ນເຂົາເຈົ້າຕ້ອງມີປະລິມານຜົນຜະລິດໃຫ້ຫຼາຍກວ່ານີ້ຈຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າມີຊີວິດການເປັນຢູ່ທີ່ດີໄດ້.

6. ກຸ່ມທີ່ມີຂະໜາດໃຫຍ່ເປັນອັນດັບສາມແມ່ນປະກອບດ້ວຍຄົວເຮືອນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເຂດຕົວເມືອງທີ່ມີທຶນສະສົມສູງກວ່າກຸ່ມທີ່ຜ່ານມາ ແລະ ສາມາດເຮັດວຽກໃນຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳ ແຕ່ຍັງຢູ່ໃນຂະແໜງວຽກງານທີ່ມີຜະລິດຕະພາບຕ່ຳ (ກຸ່ມ3). ຄົວເຮືອນໃນກຸ່ມນີ້ກວມອັດຕາສ່ວນ 17% ຂອງຄົວເຮືອນທັງໝົດທີ່ມີລາຍຮັບຕ່ຳທີ່ສຸດ (ຮູບສະແດງ 1) ແລະ ສ່ວນຫຼາຍອາໄສໃນເຂດຕົວເມືອງ, ເຊິ່ງມີຄົວເຮືອນປະມານ 52% ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເຂດຕົວເມືອງ ແລະ ມີລະດັບການສຶກສາສູງທີ່ສຸດຢູ່ໃນສີ່ກຸ່ມ, 57% ຂອງກຸ່ມມີລະດັບການສຶກສາຊັ້ນມັດທະຍົມຂຶ້ນໄປ. ພ້ອມນັ້ນ, ຄວາມສາມາດໃນການເຂົ້າເຖິງພື້ນຖານໂຄງລ່າງຂອງກຸ່ມນີ້ກໍ່ດີກວ່າກຸ່ມອື່ນ, 99% ຂອງກຸ່ມມີໄຟຟ້າໃຊ້ ແລະ 86% ສາມາດເຂົ້າເຖິງເສັ້ນທາງທີ່ຫຽວໄດ້ທຸກລະດູ. ເກືອບທັງໝົດຂອງກຸ່ມ 3 ເປັນຄົນເຜົ່າລາວ-ໄທ, ເຊິ່ງກວມ 92% ຂອງກຸ່ມ. ສະມາຊິກຂອງຄົວເຮືອນສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນເຮັດວຽກໃນຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳ, 78% ຂອງຄົວເຮືອນທັງໝົດໃນກຸ່ມນີ້ແມ່ນມີລາຍຮັບມາຈາກຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳ. ອັດຕາສ່ວນດັ່ງກ່າວທຽບໃສ່ກຸ່ມກ່ອນໜ້ານີ້ ກໍ່ຄືກຸ່ມ 2, ເຊິ່ງມີອັດຕາສ່ວນພຽງ 20%. ແຕ່ເຖິງວ່າອັດຕາສ່ວນນີ້ ຈະຢູ່ໃນລະດັບທີ່ດີຫຼາຍກໍ່ຕາມ, ຄຸນນະພາບຂອງການຈ້າງງານທີ່ຍັງຕ່ຳ, ຄົວເຮືອນສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນເຮັດວຽກໃນຂະແໜງທີ່ບໍ່ເປັນທາງການທີ່ມີປະສິດທິພາບໃນການຜະລິດຕ່ຳ ເຊິ່ງສ້າງລາຍຮັບບໍ່ສູງ. 47% ຂອງຜູ້ທີ່ເຮັດວຽກໃນຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳ ແມ່ນເຮັດວຽກທີ່ຕ້ອງໃຊ້ແຮງງານ ແລະ 56% ແມ່ນເຮັດທຸລະກິດສ່ວນຕົວ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ຄົວເຮືອນເຫຼົ່ານີ້ມັກເຮັດກະສິກຳເປັນອາຊີບເສີມ ນອກຈາກການເຮັດວຽກທີ່ໄດ້ຄ່າຈ້າງ, ມີພຽງ 30% ຂອງຄົວເຮືອນໃນກຸ່ມນີ້ ທີ່ມີລາຍຮັບຈາກຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳແຕ່ຢ່າງດຽວ. ຢູ່ໃນກຸ່ມນີ້, ຜູ້ທີ່ອາໄສໃນເຂດຊົນນະບົດສ່ວນຫຼວງຫຼາຍເປັນຜູ້ຜະລິດພືດສະບຽງອາຫານທີ່ມີປະລິມານເກີນດຸນ ແລະ ຜູ້ທີ່ອາໄສໃນເຂດຕົວເມືອງສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນເປັນຜູ້ຊື້ຜົນຜະລິດດັ່ງກ່າວ.

7. ກຸ່ມທີ່ມີຂະໜາດນ້ອຍທີ່ສຸດເປັນກຸ່ມທີ່ປະກອບດ້ວຍຄົວເຮືອນທີ່ທຸກຍາກເນື່ອງຈາກບັນຫາທາງສຸຂະພາບ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນຈຶ່ງຖືກກຳນົດດ້ວຍລະດັບຄວາມບອບບາງຂອງຄົວເຮືອນ (ກຸ່ມ 4). ຄົວເຮືອນເຫຼົ່ານີ້ກວມ 13% ຂອງຜູ້ທີ່ມີລາຍຮັບຕ່ຳສຸດ 40% ຂອງປະຊາກອນທັງໝົດ, ເປັນຄົວເຮືອນທີ່ເຮັດກະສິກຳ ຫຼື ເຮັດວຽກໂດຍບໍ່ມີຄ່າຈ້າງ ຫຼື ເຮັດວຽກສ່ວນຕົວ, ເຊິ່ງວຽກທັງໝົດນີ້ແມ່ນໄດ້ຮັບການຄຸ້ມຄອງຈາກປະກັນສັງຄົມທີ່ຈຳກັດ. ໃນກຸ່ມ 4, 58% ຂອງຄົວເຮືອນທັງໝົດແມ່ນມີສະມາຊິກຄົວເຮືອນຢ່າງໜ້ອຍໜຶ່ງຄົນທີ່ເຂົ້າໂຮງໝໍ, 42% ຂອງຄົວເຮືອນທັງໝົດ ມີສະມາຊິກຄົວເຮືອນຢ່າງໜ້ອຍໜຶ່ງຄົນທີ່ເປັນພະຍາດຊໍາເຮື້ອ ແລະ 29% ຕ້ອງໄດ້ກູ້ຢືມເງິນຈາກພາຍນອກ ຫຼື ບໍ່ດັ່ງນັ້ນກໍ່ຕ້ອງໄດ້ຂາຍຊັບສິນ ແລະ/ຫຼື ສັດລ້ຽງເພື່ອມາຈ່າຍຄ່າປິ່ນປົວ. ເຊັ່ນກັນກັບ ກຸ່ມ 1 ແລະ 2, ຄົວເຮືອນໃນກຸ່ມ 4 ໂດຍປົກກະຕິແລ້ວຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າເຮັດວຽກໃນຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳ.

ເຖິງວ່າຈະມີການປັບປຸງທາງດ້ານສະຫວັດດີການໃນໝົດທຸກກຸ່ມກໍ່ຕາມ, ແຕ່ຍັງມີຄວາມຄືບໜ້າທີ່ຊັກຊ້າສຳລັບກຸ່ມທີ່ມີຈຸດພິເສດກຳນົດດ້ວຍການເຮັດກະສິກຳທີ່ມີປະສິດທິພາບໃນການຜະລິດຕ່ຳ, ອາໄສຢູ່ເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ແລະ ມີລະດັບການສຶກສາຕ່ຳ

8. ອັດຕາສ່ວນຜູ້ທີ່ທຸກຍາກ ແລະ ໃກ້ຄວາມທຸກຍາກໃນແຕ່ລະກຸ່ມດັ່ງກ່າວ ໃນໄລຍະສິບປີທີ່ຜ່ານມາເຫັນວ່າມີການປ່ຽນແປງ (ຕາຕະລາງ 3). ອັດຕາສ່ວນຂອງຄົວເຮືອນໃນກຸ່ມ 1 ໄດ້ຫຼຸດລົງປະມານ 9% ລະຫວ່າງສົກປີ 2002/03 ແລະ 2012/13, ໃນຂະນະທີ່ອັດຕາສ່ວນຂອງຄົວເຮືອນໃນກຸ່ມ 2 ໄດ້ຫຼຸດລົງ 3% ໃນໄລຍະດຽວກັນ. ສຳລັບອັດຕາສ່ວນຂອງຄົວເຮືອນໃນກຸ່ມ 3 ເຫັນວ່າໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນເກີນສອງເທົ່າ, ເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 8% ໃນສົກປີ 2002/03 ມາເປັນ 17% ໃນສົກປີ 2012/13. ອັດຕາສ່ວນຂອງຄົວເຮືອນໃນກຸ່ມ 4 ເພີ່ມຂຶ້ນ 3% ໃນໄລຍະສິບປີທີ່ຜ່ານມາ, ເຊິ່ງເພີ່ມຂຶ້ນມາເປັນ 13%. ການປ່ຽນແປງທາງດ້ານຂະໜາດຂອງກຸ່ມດັ່ງກ່າວ ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ການເຄື່ອນຍ້າຍຂອງແຮງງານຈາກຂະແໜງກະສິກຳໄປຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳໃນເຂດຊົນນະບົດ, ກໍ່ຄືຈາກກຸ່ມ 1 ແລະ 2 ມາເປັນ ກຸ່ມ 3 ຍັງບໍ່ທັນພຽງພໍສຳລັບການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ ຖ້າແຮງງານທີ່ຍ້າຍໄປເຮັດວຽກໃນຂະແໜງການອື່ນຫາກບໍ່ສາມາດເຮັດວຽກໃນຂະແໜງທີ່ມີປະສິດທິພາບໃນການຜະລິດສູງ. ອັດຕາສ່ວນຂອງຄົວເຮືອນທີ່ທຸກຍາກລົງກວ່າເກົ່າ ຍ້ອນວິກິດທາງດ້ານສຸຂະພາບ ໄດ້ສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນວ່າ ຂອງຄົວເຮືອນໃນຂະແໜງທີ່ບໍ່ເປັນທາງການຍັງມີຄວາມບອບບາງ ເນື່ອງຈາກການຄຸ້ມຄອງຂອງປະກັນສຸຂະພາບທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບຍັງຈຳກັດ.

ຕາຕະລາງ 3: ການປ່ຽນແປງຂອງອັດຕາສ່ວນຜູ້ທີ່ມີລາຍຮັບຕ່ຳທີ່ສຸດ 40% ຂອງປະຊາກອນໃນໄລຍະສິບປີທີ່ຜ່ານມາແບ່ງຕາມກຸ່ມ (%)

		2002/03	2012/13
ກຸ່ມ 1	ເຮັດວຽກໃນຂະແໜງກະສິກຳທີ່ມີຜະລິດຕະພາບຕ່ຳ, ອາໄສໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ, ມີການສຶກສາຕ່ຳ	51	42
ກຸ່ມ 2	ມີປະສິດທິພາບໃນການຜະລິດຕ່ຳແຕ່ມີຜົນຜະລິດເກີນດຸນ, ອາໄສໃນເຂດຊົນນະບົດທີ່ບໍ່ຫ່າງໄກຫຼາຍ, ມີການສຶກສາຕ່ຳຫາກາງ	31	28
ກຸ່ມ 3	ເຮັດວຽກໃນຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳ ແລະນອກລະບົບ, ມີຜະລິດຕະພາບ ຕ່ຳ, ອາໄສຢູ່ເຂດຕົວເມືອງ, ມີການສຶກສາໃນລະດັບກາງ	8	17
ກຸ່ມ 4	ພົບວິກິດທາງດ້ານສຸຂະພາບ	10	13

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ການຄົດໄລ່ຂອງທະນາຄານໂລກ ແລະ ການສຳຫຼວດລາຍຈ່າຍ ແລະ ການຊົມໃຊ້ (LECS) ປະຈຳສົກປີ 2002/03 ແລະ 2012/13.

9. ຜູ້ທີ່ມີລາຍຮັບຕ່ຳທີ່ສຸດໃນສີ່ກຸ່ມດັ່ງກ່າວເຫັນວ່າເປັນສັດເປັນສ່ວນຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍຂຶ້ນໃນໄລຍະທີ່ຜ່ານມາ. ຕົວຢ່າງ: ກຸ່ມ 1 ໃນປະຈຸບັນ ປະກອບດ້ວຍຄົວເຮືອນທີ່ເຮັດວຽກໃນຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳ ແລະ ໃຊ້ແຮງງານແລກຄ່າຈ້າງຈຳນວນໜ້ອຍຫຼາຍ ໃນສົກປີ 2012/13 ເມື່ອທຽບກັບສົກປີ 2002/03. ອັນນີ້ແມ່ນຍ້ອນມີແຮງງານທີ່ມີປະສິດພາບຫຼາຍຂຶ້ນ ຫຼື ອີກເຫດຜົນໜຶ່ງແມ່ນຍ້ອນແຮງງານທີ່ເຮັດວຽກໃນອາຊີບທີ່ໄດ້ຄ່າຈ້າງໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນຫຼາຍໃນກຸ່ມ 3, ຫຼື ກາຍມາເປັນຜູ້ທີ່ບໍ່ທຸກຍາກເນື່ອງຈາກກຸ່ມ 1 ໃນປະຈຸບັນນີ້ ແມ່ນປະກອບດ້ວຍຄົວເຮືອນທີ່ມີລາຍຮັບມາຈາກການເຮັດວຽກໃນຂະແໜງທີ່ມີປະສິດທິພາບໃນການຜະລິດຕ່ຳ, ເຮັດວຽກແບບບໍ່ໄດ້ຄ່າຈ້າງ. ໃນສົກປີ 2002/03 ຄົວເຮືອນ 63% ໃນກຸ່ມ 2 ແມ່ນເຮັດວຽກຢູ່ໃນຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳ ແລະ 52% ໃນຂະແໜງທີ່ໃຊ້ແຮງງານ ແຕ່ຮອດສົກປີ 2012/13 ອັດຕາສ່ວນດັ່ງກ່າວໄດ້ຫຼຸດລົງມາເປັນ 20% ແລະ 13%, ຕາມລຳດັບ, ເຊິ່ງເພີ່ມທະວີການເອື່ອຍອີງໃສ່ຂະແໜງກະສິກຳ (ຕາຕະລາງ 4). ດັ່ງນັ້ນ, ກຸ່ມ 2 ໃນສົກປີ 2012/13 ແມ່ນຜູ້ທີ່ຍັງຫຼັງພາຍຫຼັງການປະຕິຮູບທາງດ້ານໂຄງສ້າງ, ເນື່ອງຈາກຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທາງດ້ານການດຳລົງຊີວິດຂອງຄົວເຮືອນໃນເຂດຊົນນະບົດທີ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງໂຄງລ່າງໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນ ແຕ່ຍ້ອນລະດັບການສຶກສາຍັງຕ່ຳ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ການຍ້າຍຈາກຂະແໜງກະສິກຳໄປສູ່ຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳໃນເຂດຊົນນະບົດພົບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ.

ຕາຕະລາງ 4: ການປ່ຽນແປງທາງດ້ານອັດຕາສ່ວນຄົວເຮືອນໃນແຕ່ລະກຸ່ມ ອີງຕາມປັດໄຈທາງດ້ານການມີທີ່ດິນໃນຄອບຄອງ, ແຫຼ່ງລາຍຮັບ ແລະ ຜົນຜະລິດເຂົ້າທີ່ເກີນດຸນລະຫວ່າງສົກປີ 2002/03 ຫາ 2012/13

	ກຸ່ມ 1		ກຸ່ມ 1		ກຸ່ມ 1		ກຸ່ມ 1	
	2002/03	2012/13	2002/03	2012/13	2002/03	2012/13	2002/03	2012/13
ເນື້ອທີ່ດິນ>2 ຮຕ	18	33	27	41	22	26	27	39
ເນື້ອທີ່ດິນ<0.5 ຮຕ	13	10	14	12	52	42	15	11
ມີລາຍຮັບຈາກຂະແໜງ ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳ	13	7	63	20	86	78	32	23
ໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງງານ	12	3	52	13	65	47	29	15
ຂາຍເຂົ້າ	73	50	77	61	54	53	71	51

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ການຄົດໄລ່ຂອງທະນາຄານໂລກ ແລະ ການສຳຫຼວດລາຍຈ່າຍ ແລະ ການຊົມໃຊ້ (LECS) ປະຈຳສົກປີ 2002/03 ແລະ 2012/13

10. ການມີທີ່ດິນປູກຝັງໂດຍລວມເຫັນວ່າໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນໃນທຸກກຸ່ມ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຂໍ້ຈຳກັດຕົ້ນຕໍສຳລັບຜູ້ທຸກຍາກສ່ວນໃຫຍ່. ອັດຕາສ່ວນຂອງຄົວເຮືອນທີ່ບໍ່ມີດິນປູກຝັງ ຫຼື ມີດິນປູກຝັງໜ້ອຍກວ່າ 0,5 ເຮັກຕາ (ຮຕ) ຢູ່ໃນແຕ່ລະກຸ່ມ ແຕ່ສົກປີ 2002/03 ຫາ ສົກປີ 2012/13 ໄດ້ຫຼຸດລົງ, ໃນຂະນະທີ່ອັດຕາສ່ວນຂອງຄົວເຮືອນທີ່ມີດິນປູກຝັງ 2 ຮຕ ຂຶ້ນໄປໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນ, ໂດຍສະເພາະໃນກຸ່ມ 1 ແລະ 2. ຄົວເຮືອນໃນກຸ່ມ 1 ທີ່ມີດິນ 2 ຮຕ ຂຶ້ນໄປໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 18% ໃນສົກປີ 2002/03 ມາເປັນ 33% ໃນສົກປີ 2012/13, ໃນຂະນະທີ່ຄົວເຮືອນໃນກຸ່ມ 2 ທີ່ມີດິນ 2 ຮຕ ຂຶ້ນໄປໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 27% ມາເປັນ 41% ໃນໄລຍະດຽວກັນ. ຄົວເຮືອນທີ່ມີທີ່ດິນກ້ວ້າງກວ່າໄດ້ເພີ່ມຄວາມສາມາດໃນການເຂົ້າເຖິງທີ່ດິນໄດ້ໄວກວ່າຄົວເຮືອນທີ່ບໍ່ມີດິນປູກຝັງ ຫຼື ມີທີ່ດິນໜ້ອຍກວ່າ 0,5 ຮຕ, ເຊິ່ງສົ່ງຜົນໃຫ້ການແຈກຢາຍຂອງ ຈຳນວນຜູ້ທີ່ມີລາຍຮັບຕ່ຳສຸດ 40% ອີງໃສ່ທີ່ດິນປູກຝັງບໍ່ເທົ່າກັນ.

11. ເງື່ອນໄຂການດຳລົງຊີວິດໂດຍລວມແມ່ນໄດ້ຮັບການປັບປຸງໃຫ້ດີຂຶ້ນ, ເຫັນໄດ້ຈາກຊັບສິນທີ່ຄົວເຮືອນເປັນເຈົ້າຂອງໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນ ພ້ອມນັ້ນສະພາບທີ່ພັກອາໄສ ແລະ ສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກກໍ່ໄດ້ຮັບການປັບປຸງເຊັ່ນກັນ. ຢູ່ໃນກຸ່ມ 1, ອັດຕາສ່ວນຂອງຄົວເຮືອນທີ່ມີລົດຈັກ ໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນຈາກພຽງແຕ່ 1% ໃນສົກປີ 2002/03 ມາເປັນ 50% ໃນສົກປີ 2012/13, ໃນຂະນະທີ່ຄົວເຮືອນທີ່ມີໂທລະທັດໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 3% ມາເປັນ 22% ໃນໄລຍະດຽວກັນ. ໃນກຸ່ມ 2 ແລະ 3, ມາຮອດສົກປີ 2012/13 ເຫັນວ່າອັດຕາສ່ວນຂອງຄົວເຮືອນທີ່ມີຊັບສິນທີ່ມີອາຍຸໃຊ້ງານ ເປັນຕົ້ນລົດໃຫຍ່, ລົດຈັກ, ຕູ້ເຢັນ ແລະ ໂທລະທັດ, ໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍເມື່ອທຽບໃສ່ສົກປີ 2002/03. ຕົວຢ່າງ: ຄົວເຮືອນໃນກຸ່ມ 2 ທີ່ມີລົດຈັກ ໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 8% ມາເປັນ 80%, ໃນຂະນະທີ່ຄົວເຮືອນທີ່ມີໂທລະທັດໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ

ຮູບສະແດງ 2: ອັດຕາການປ່ຽນແປງຂອງຄົວເຮືອນອີງຕາມຊັບສິນທີ່ມີອາຍຸການໃຊ້ງານ, ສະພາບຂອງທີ່ພັກອາໄສ ແລະ ການນຳໃຊ້ເຊື້ອໄຟໃນການແຕ່ງກິນລະຫວ່າງສົກປີ 2002/03 ຫາສົກປີ 2012/13

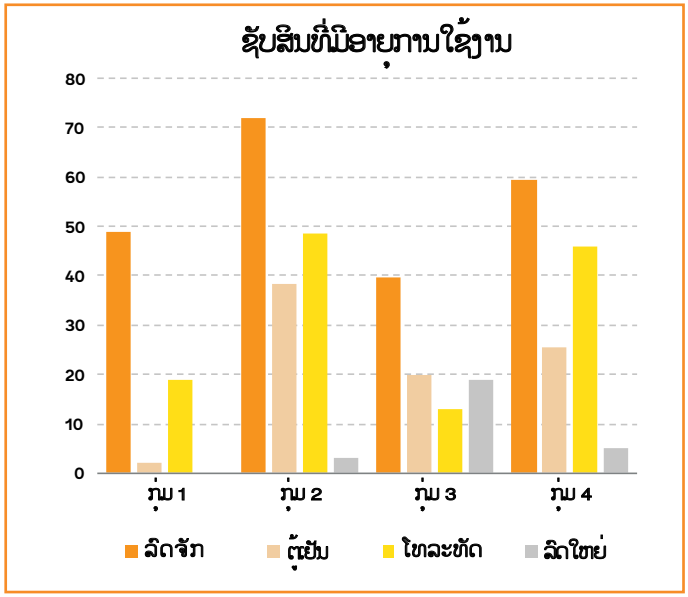

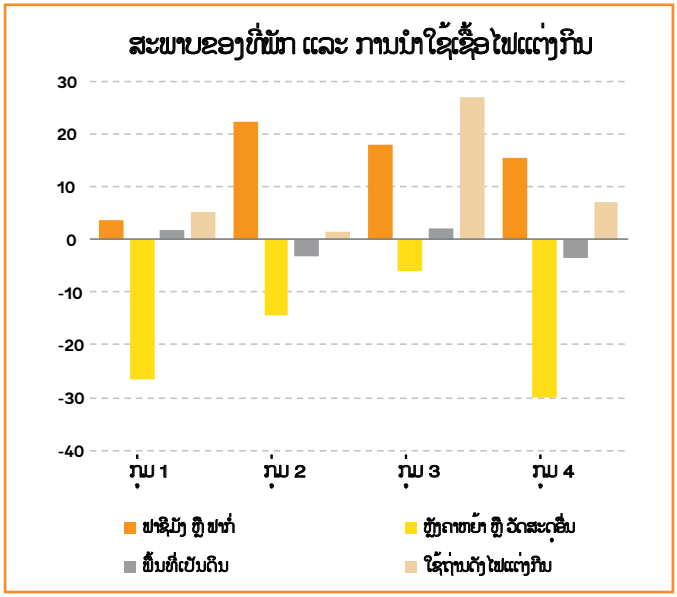

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ການຄົດໄລ່ຂອງທະນາຄານໂລກ ແລະ ການສຳຫຼວດລາຍຈ່າຍ ແລະ ການຊົມໃຊ້ (LECS) ປະຈຳສົກປີ 2002/03 ແລະ 2012/13.

42% ມາເປັນ 90%. ເຊັ່ນກັນ, ອັດຕາສ່ວນຂອງຄົວເຮືອນໃນກຸ່ມ 3 ທີ່ມີລົດຈັກໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 52% ມາເປັນ 92%. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງອັດຕາສ່ວນຄົວເຮືອນທີ່ມີຊັບສິນປະເພດນີ້ໃນກຸ່ມ 1 ຍັງຊ້າກວ່າກຸ່ມອື່ນ.

12. ເງື່ອນໄຂການດຳລົງຊີວິດຂອງແຕ່ລະກຸ່ມເຫັນວ່າດີຂຶ້ນບໍ່ທ່ຽງ. ໃນຂະນະທີ່ກຸ່ມ 2 ແລະ 3 ມີເງື່ອນໄຂການດຳລົງຊີວິດໄດ້ຮັບການປັບປຸງດີຂຶ້ນຫຼາຍ, ແຕ່ການປັບປຸງ ເງື່ອນໄຂການດຳລົງຊີວິດຂອງຄົວເຮືອນໃນກຸ່ມ 1 ຍັງຊັກຊ້າ. ຄົວເຮືອນໃນກຸ່ມ 1 ສ່ວນໃຫຍ່, 96% ຂອງຄົວເຮືອນພາຍໃນກຸ່ມ ແມ່ນອາໄສໃນບ້ານທີ່ມີຝາບໍ່ແຂງແຮງ. ແຕ່ຄົວເຮືອນໃນກຸ່ມ 2 ທີ່ອາໄສໃນບ້ານທີ່ມີຝາແຂງແຮງໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນເຖິງຫົກເທົ່າ, ເພີ່ມຈາກ 4% ໃນສົກປີ 2002/03 ມາເປັນ 26% ໃນສົກປີ 2012/13, ໃນຂະນະທີ່ຄົວເຮືອນໃນກຸ່ມ 3 ທີ່ອາໄສໃນບ້ານທີ່ມີຝາແຂງແຮງໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນໜຶ່ງສ່ວນສາມ, ເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 49% ໃນສົກປີ 2002/03 ມາເປັນ 67% ໃນສົກປີ 2012/13. ການນຳໃຊ້ວິດຖ່າຍທີ່ໄດ້ຮັບການປັບປຸງກໍ່ເພີ່ມຂຶ້ນໃນທຸກກຸ່ມ. ຄົວເຮືອນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍໃນກຸ່ມ 3 ໄດ້ນຳໃຊ້ວິດຖ່າຍທີ່ໄດ້ຮັບການປັບປຸງ, ກວມອັດຕາສ່ວນ 93% ຂອງຄົວເຮືອນທັງໝົດຢູ່ພາຍໃນກຸ່ມ ໃນສົກປີ 2012/13, ໃນຂະນະທີ່ຄົວເຮືອນໃນກຸ່ມ 2 ແລະ 4 ທີ່ນຳໃຊ້ວິດຖ່າຍທີ່ໄດ້ຮັບການປັບປຸງກໍ່ມີການເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງຈະແຈ້ງ. ອັດຕາການນຳໃຊ້ວິດຖ່າຍທີ່ໄດ້ຮັບການປັບປຸງຂອງກຸ່ມ 2 ໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 37% ມາເປັນ 77%, ໃນຂະນະທີ່ອັດຕາການນຳໃຊ້ຂອງກຸ່ມ 4 ໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 13% ມາເປັນ 46%. ໃນຂະນະທີ່ມີພຽງ 21% ຂອງຄົວເຮືອນໃນກຸ່ມ 1 ທີ່ນຳໃຊ້ວິດຖ່າຍທີ່ໄດ້ຮັບການປັບປຸງໃນສົກປີ 2012/13, ສະແດງວ່າເພີ່ມຂຶ້ນພຽງແຕ່ 4% ນັບແຕ່ສົກປີ 2002/03ເປັນຕົ້ນມາ. ເຖິງວ່າຄົວເຮືອນກຸ່ມ ຈະມີອັດຕາການນຳໃຊ້ວິດຖ່າຍ ແລະ ມີການປັບປຸງສະພາບທີ່ພັກທີ່ຊ້າກວ່າກຸ່ມອື່ນ, ແຕ່ໂດຍລວມເຫັນວ່າການປັບປຸງຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງຄົວເຮືອນໃນກຸ່ມ 1 ກໍ່ບໍ່ໄດ້ຊ້າ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນຈາກຄວາມແຕກຕ່າງຂອງອັດຕາຄວາມທຸກຍາກສຳລັບກຸ່ມນີ້. ເຖິງວ່າອັດຕາຄວາມທຸກຍາກທີ່ຮ້າຍແຮງ ຂອງຄົວເຮືອນໃນກຸ່ມນີ້ໄດ້ຫຼຸດລົງຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ແຕ່ກໍ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ອັດຕາຄວາມທຸກຍາກລວມຂອງກຸ່ມ 1 ຫຼຸດລົງຫຼາຍ ເມື່ອທຽບໃສ່ຂະໜາດຂອງກຸ່ມ (ຮູບສະແດງ 3). ໃນຂະນະທີ່ກຸ່ມ 1 ກວມອັດຕາສ່ວນເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງຜູ້ທີ່ທຸກຍາກ ແລະ ໃກ້ຄວາມທຸກຍາກທັງໝົດໃນສົກປີ 2002/03, ການຫຼຸດລົງຂອງອັດຕາຄວາມທຸກຍາກຂອງຄົວເຮືອນໃນກຸ່ມນີ້ປະກອບສ່ວນເຮັດໃຫ້ອັດຕາຄວາມທຸກຍາກລວມຫຼຸດລົງ 37%.

13. ບັນຫາການສຶກສາຍັງເປັນຂໍ້ຈຳກັດຕົ້ນຕໍ, ໂດຍສະເພາະສຳລັບ ຄົວເຮືອນທີ່ຢູ່ໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ. ການປັບປຸງທາງດ້ານການສຶກສາຍັງບໍ່ທັນສູງຫຼາຍໃນໄລຍະສິບປີຜ່ານມາ, ຄົວເຮືອນສ່ວນຫຼາຍແມ່ນມີການສຶກສາໃນຊັ້ນປະຖົມ ແຕ່ການສຶກສາໃນຊັ້ນມັດທະຍົມ ຍັງມີໜ້ອຍ. ລະດັບການສຶກສາຂອງຄົວເຮືອນໃນກຸ່ມ 1 ໃນໄລຍະຜ່ານມາໄດ້ມີການປັບປຸງດີຂຶ້ນຫຼາຍ, ເຫັນໄດ້ຈາກອັດຕາສ່ວນຂອງຄົວເຮືອນທີ່ມີລະດັບການສຶກສາຕ່ຳກວ່າຊັ້ນປະຖົມໄດ້ຫຼຸດລົງ ແລະ ອັດຕາສ່ວນຂອງຄົວເຮືອນ ທີ່ມີລະດັບການສຶກສາຈົບຊັ້ນປະຖົມໄດ້ເພີ່ມຫຼາຍຂຶ້ນ (ຮູບສະແດງ 3). ອັດຕາສ່ວນຂອງຄົວເຮືອນທີ່ມີລະດັບການສຶກສາຕ່ຳກວ່າຊັ້ນປະຖົມໄດ້ຫຼຸດລົງຈາກ 79% ມາເປັນ 65%, ໃນຂະນະທີ່ອັດຕາສ່ວນຂອງຄົວເຮືອນທີ່ມີລະດັບການສຶກສາຈົບຊັ້ນປະຖົມໄດ້ເພີ່ມຈາກ 15% ມາເປັນ 28% ໃນໄລຍະ ສິບປີທີ່ຜ່ານມາ. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ອັດຕາການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງລະດັບການສຶກສາຢູ່ໃນຊັ້ນຮຽນອື່ນຂອງກຸ່ມອື່ນເຫັນວ່າຍັງບໍ່ທັນມີຫຼາຍ, ການຍົກລະດັບການສຶກສາຈາກຊັ້ນປະຖົມໄປເປັນຊັ້ນມັດທະຍົມເປັນສິ່ງທ້າທາຍຫຼາຍສຳລັບໝົດທຸກກຸ່ມ. ຄວາມຈິງແລ້ວ, ຖ້າຍົກເວັ້ນກຸ່ມ 3, ສະມາຊິກຄົວເຮືອນສ່ວນໃຫຍ່ໃນສາມກຸ່ມທີ່ຍັງເຫຼືອຖ້າບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນ ກໍ່ແມ່ນຮຽນຍັງບໍ່ຈົບຊັ້ນປະຖົມ ຫຼື ຮຽນຮອດແຕ່ຊັ້ນປະຖົມ. ແຕ່ອັດຕາສ່ວນຂອງຄົວເຮືອນທີ່ມີລະດັບການສຶກສາສູງກວ່າຊັ້ນປະຖົມໄດ້ມີການປ່ຽນແປງໃນໄລຍະສົກປີ 2002/03 ຫາ 2012/13. ໂດຍສະເລ່ຍແລ້ວ ເຫັນວ່າສະມາຊິກຄົວເຮືອນສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ມີການສຶກສາໃນກຸ່ມ 3 ແມ່ນໄດ້ຮັບການສຶກສາ 7 ປີ, ໃນຂະນະທີ່ສະມາຊິກຄົວເຮືອນໃນກຸ່ມ 1 ທີ່ມີການສຶກສາສ່ວນໃຫຍ່ ແມ່ນໄດ້ຮັບການສຶກສາ 3 ປີ.

ຮູບສະແດງ 3: ການປະກອບສ່ວນຂອງແຕ່ລະກຸ່ມໃນການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ

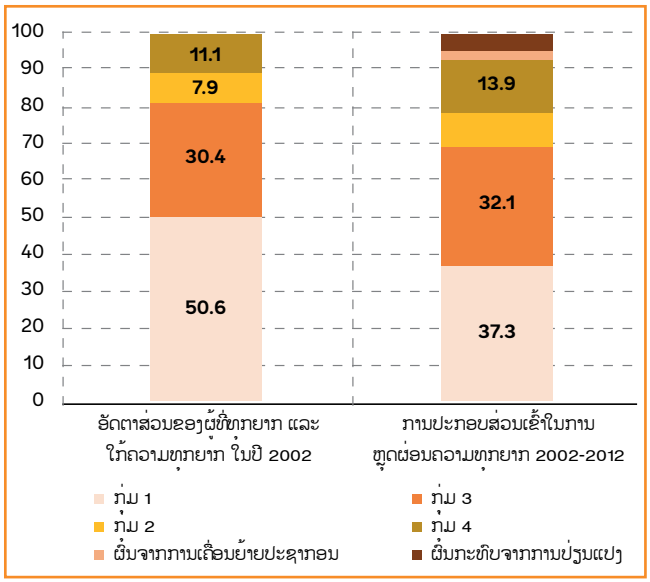

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ການຄິດໄລ່ຂອງທະນາຄານໂລກ ແລະ ການສຳຫຼວດລາຍຈ່າຍ ແລະ ການຊົມໃຊ້ (LECS) ປະຈຳສົກປີ 2002/03 ແລະ 2012/13.

ຮູບສະແດງ 4: ອັດຕາສ່ວນຂອງສະມາຊິກຄົວເຮືອນໃນເກນອາຍຸເຮັດວຽກແບ່ງຕາມລະດັບການສຶກສາ (%)

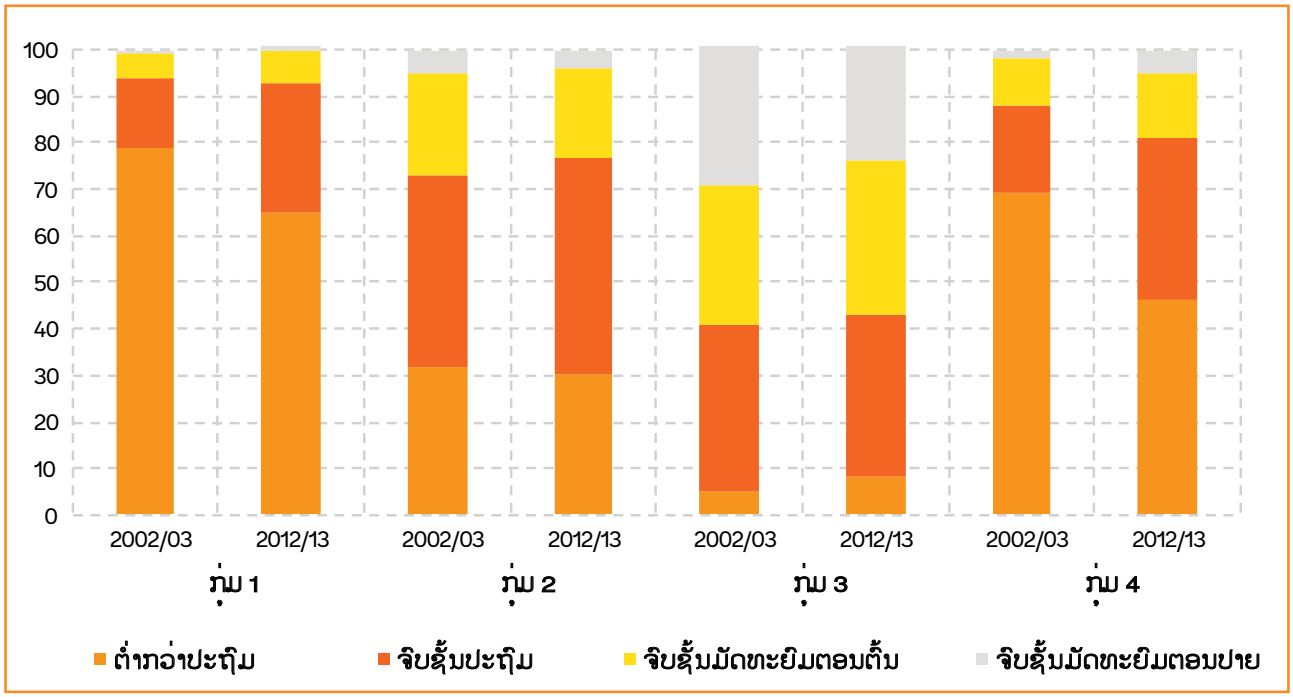

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ການຄົດໄລ່ຂອງທະນາຄານໂລກ ແລະ ການສຳຫຼວດລາຍຈ່າຍ ແລະ ການຊົມໃຊ້ (LECS) ປະຈຳສົກປີ 2002/03 ແລະ 2012/13.

III ຄວາມໝາຍຄວາມສຳຄັນທາງດ້ານນະໂຍບາຍ

ຂໍ້ຈຳກັດຫຼາຍອັນທີ່ພົ້ນເດັ່ນກໍ່ຄືສິ່ງກີດຂວາງຕົ້ນຕໍທີ່ເຮັດໃຫ້ບໍ່ສາມາດຫຼຸດພົ້ນຈາກຄວາມທຸກຍາກ. ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ, ເຖິງວ່າບັນຫາທາງດ້ານທີ່ດິນຈະບໍ່ແມ່ນຂໍ້ຈຳກັດຕົ້ນຕໍສຳລັບຄົວເຮືອນໃນການຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກຄວາມທຸກຍາກແລ້ວກໍ່ຕາມ, ຄຸນນະພາບຂອງການໃຫ້ບໍລິການພາກລັດທີ່ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ດີ ເປັນຕົ້ນແມ່ນດ້ານການສຶກສາ ແລະ ການເພີ່ມຄວາມສາມາດໃນການເຂົ້າເຖິງໂຄງລ່າງ ໂດຍສະເພາະໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ຍັງເປັນຂໍ້ຈຳກັດອັນໃຫຍ່ຫຼວງ. ຂໍ້ຈຳກັດອີກອັນໜຶ່ງແມ່ນຜົນຜະລິດກະສິກຳທີ່ມີໜ້ອຍຫຼາຍ ຈຶ່ງເປັນການຍາກທີ່ຈະສ້າງຜົນກຳໄລໃຫ້ແກ່ຄົວເຮືອນທີ່ທຸກຍາກທີ່ອາໄສການເຮັດວຽກໃນຂະແໜງກະສິກຳທີ່ມີປະສິດທິພາບຕ່ຳ, ລວມທັງບັນດາຄົວເຮືອນທີ່ສາມາດສ້າງຜົນຜະລິດເກີນດຸນ. ສ່ວນຄົວເຮືອນທີ່ສາມາດຍ້າຍອອກຈາກຂະແໜງກະສິກຳມາເປັນຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳໃນເຂດຊົນນະບົດ, ມີປະສິດທິພາບໃນການຜະລິດຕ່ຳ ສິ່ງດັ່ງກ່າວມັນໄດ້ເພີ່ມທະວີຂໍ້ຈຳກັດໃຫ້ແກ່ການຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກຄວາມທຸກຍາກ. ບັນຫາສຸດທ້າຍ ແມ່ນບັນຫາທາງດ້ານສຸຂະພາບທີ່ຮ້າຍແຮງ ເຊິ່ງເປັນຂໍ້ຈຳກັດອີກອັນໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນ.

14. ຂ້າງລຸ່ມນີ້ (ຕາຕະລາງ5) ແມ່ນການສະຫຼຸບພາບລວມຂອງປະຊາກອນທີ່ເປັນເປົ້າໝາຍໃນແຕ່ລະກຸ່ມ (ລວມທັງຊົນເຜົ່າ ແລະ ທີ່ຕັ້ງ) ແລະ ຂໍ້ຈຳກັດຕົ້ນຕໍ. ລະດັບຄວາມສຳຄັນຂອງຂໍ້ຈຳກັດເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນແຕກຕ່າງກັນ, ເຊິ່ງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີນະໂຍບາຍແກ້ໄຂສະເພາະສຳລັບແຕ່ລະກຸ່ມ.

ຕາຕະລາງ 5: ສັງລວມນະໂຍບາຍແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກ

ກຸ່ມ	ປະຊາກອນທີ່ເປັນເປົ້າໝາຍ	ຂໍ້ຈຳກັດໂດຍຫຍໍ້
ກຸ່ມ 1: ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນເຮັດວຽກໃນຂະແໜງກະສິກຳທີ່ມີປະສິດທິພາບໃນການຜະລິດຕ່ຳ, ອາໄສໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ, ມີການສຶກສາຕ່ຳ	ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນເປັນຄົນຊົນເຜົ່າກຸ່ມນ້ອຍ ຢູ່ເຂດຊົນນະບົດທີ່ຫ່າງໄກສອກຫຼີກ, ສ່ວນຫຼາຍອາໄສໃນເຂດພູດອຍ	- ຍ້ອນຄວາມຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ແລະ ຫ່າງໄກຈາກຜູ້ຄົນ, ເຮັດໃຫ້ໄດ້ຮັບການບໍລິການຈາກພາກລັດທີ່ມີຄຸນນະພາບຕ່ຳ - ຄວາມສາມາດໃນການເຂົ້າເຖິງການສຶກສາຊັ້ນມັດທະຍົມຍັງຕ່ຳ - ປະສິດທິພາບໃນການຜະລິດກະສິກຳຕ່ຳ
ກຸ່ມ 2: ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນມີປະສິດທິພາບໃນການຜະລິດຕ່ຳ ແຕ່ມີຜົນຜະລິດເກີນດຸນ, ອາໄສໃນເຂດຫ່າງໄກແຕ່ບໍ່ໄກຫຼາຍ, ມີການສຶກສາ ຕ່ຳຫາກາງ, ບໍ່ສາມາດເຮັດວຽກໃນຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳໄດ້ເທື່ອ	ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນ ເຜົ່າລາວ-ໄທ ທີ່ອາໄສໃນເຂດຊົນນະບົດ, ມີທີ່ດິນໃນເຂດທົ່ງພຽງ	- ມີລາຍໄດ້ຈາກການຂາຍຜົນລະປູກຕ່ຳຫຼາຍ - ອັດຕາການຈົບຊັ້ນມັດທະຍົມມີໜ້ອຍຫຼາຍ
ກຸ່ມ 3: ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນເຮັດວຽກໃນຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳທີ່ບໍ່ເປັນທາງການ ແລະ ມີປະສິດທິພາບໃນການຜະລິດຕ່ຳ, ອາໄສຢູ່ເຂດຕົວເມືອງ, ມີການສຶກສາ ໃນລະດັບກາງ.	ເຜົ່າລາວ-ໄທເກືອບທັງໝົດ ທີ່ອາໄສໃນເຂດຕົວເມືອງ ແລະ ຊົນນະບົດ, ຢູ່ເຂດທົ່ງພຽງ	ມີປະສິດທິພາບໃນການຜະລິດຕ່ຳໃນຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳ ເຊິ່ງເປັນຂະແໜງທີ່ບໍ່ເປັນທາງການ, ຂາດທັກສະ
ກຸ່ມ 4: ພົບວິກິດທາງດ້ານສຸຂະພາບ	ປະຊາຊົນໃນທົ່ວປະເທດ ໂດຍສະເພາະແມ່ນຜູ້ທີ່ເຮັດວຽກໃນຂະແໜງກະສິກຳທີ່ບໍ່ເປັນທາງການ ກໍ່ຄືຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳ	ຂາດແຄນປະກັນສຸຂະພາບ ແລະ ປະກັນສັງຄົມທີ່ຄົບຖ້ວນພຽງພໍ

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ພະນັກງານຂອງທະນາຄານໂລກ

15. ກຸ່ມ 1: ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນເຮັດວຽກໃນຂະແໜງກະສິກຳທີ່ມີປະສິດທິພາບໃນການຜະລິດຕ່ຳ, ອາໄສໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ, ມີການສຶກສາຕ່ຳ. ກຸ່ມນີ້ແມ່ນຕ້ອງມີນະໂຍບາຍຢ່າງມີຈຸດສຸມ ເພື່ອຊຸກຍູ້ການເຊື່ອມໂຍງທາງດ້ານເສດຖະກິດ ແລະ ເປັນນະໂຍບາຍສະເພາະທີ່ເໝາະສົມກັບສະພາບຈຸດພິເສດຂອງກຸ່ມ—ເນື່ອງຈາກຄົວເຮືອນໃນກຸ່ມນີ້ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນອາໄສໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ແລະ ເປັນຄົນຊົນເຜົ່າກຸ່ມນ້ອຍ. ນະໂຍບາຍແກ້ໄຂອັນຮີບດ່ວນທີ່ສຸດແມ່ນຕ້ອງສຸມໃສ່ການເພີ່ມທະວີການສະ ໜອງການສຶກສາ ແລະ ເພີ່ມອັດຕາ

ການຮຽນຈົບຊັ້ນມັດທະຍົມຢູ່ໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ແລະ ມີອັດຕາຄວາມ ໜາແໜ້ນຂອງປະຊາກອນຕ່ຳ. ເພື່ອບັນລຸໄດ້ຕາມຈຸດ ປະສົງດັ່ງກ່າວ ຕ້ອງເຮັດໃຫ້ໂຮງຮຽນສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້ງ່າຍຂຶ້ນ, ຕົວຢ່າງ: ສະໜອງພາຫະນະ, ທຶນການສຶກສາສຳລັບການເດີນທາງ ໄປໂຮງຮຽນ ແລະ ປັບປຸງການເຂົ້າເຖິງໂຮງຮຽນ ໂດຍການລົງທຶນໃສ່ການສ້າງທາງໄປຫາໂຮງຮຽນ. ນອກຈາກການແກ້ໄຂບັນຫາ ທາງດ້ານເສັ້ນທາງແລ້ວ, ຍັງຈະຕ້ອງໄດ້ເພີ່ມທະວີການສະໜອງໄຟຟ້າ ເປັນຕົ້ນແມ່ນການແກ້ໄຂດ້ວຍການໃຊ້ໄຟຟ້ານອກລະບົບ. ການລົງທຶນສ້າງໂຄງລ່າງໃນຊົນນະບົດ ເປັນຕົ້ນການສ້າງເສັ້ນທາງ ແລະ ໂຄງລ່າງທາງດ້ານໄຟຟ້າ ຈະເພີ່ມການເຊື່ອມໂຍງ ແລະ ຊຸກຍູ້ ການເຊື່ອມໂຍງທາງດ້ານເສດຖະກິດ, ເປີດໂອກາດໃຫ້ຄົວເຮືອນໄດ້ຮັບໂອກາດໃໝ່ໆ. ຄົວເຮືອນສ່ວນໃຫຍ່ໃນກຸ່ມນີ້ແມ່ນເຮັດກະສິກຳ ເປັນພື້ນຖານ ແລະ ຍັງຈະສືບຕໍ່ເອື່ອຍອີງໃສ່ກະສິກຳໃນໄລຍະຍາວ ເນື່ອງຈາກລະດັບການສຶກສາຂອງເຂົາເຈົ້າຍັງຈຳກັດ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ນະໂຍບາຍທີ່ຊ່ວຍຍົກລະດັບປະສິດທິພາບໃນການຜະລິດກະສິກຳ—ໂດຍສະເພາະແມ່ນການບໍລິການຈາກສູນສະໜອງຄວາມຮູ້ ແລະ ຂະຫຍາຍແນວພັນ ເຊິ່ງຈະຊ່ວຍຊຸກຍູ້ການນຳໃຊ້ວິທີການຜະລິດ ແລະ ພືດທີ່ມີປະສິດທິພາບ (ໂດຍສະເພາະແມ່ນການປູກພືດທີ່ບໍ່ ແມ່ນເຂົ້າ ແລະ ການລ້ຽງສັດ) ເຂົ້າໃນຮູບແບບໂຄງສ້າງສະເພາະ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການວັດທະນະທຳ—ຈະເປັນເຄື່ອງມືໃນການນຳພາ ເຂົາເຈົ້າອອກຈາກຄວາມທຸກຍາກ.

16. ກຸ່ມ 2: ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນມີປະສິດທິພາບໃນການຜະລິດຕ່ຳແຕ່ມີຜົນຜະລິດເກີນດຸນ, ອາໄສໃນເຂດຫ່າງໄກແຕ່ບໍ່ໄກຫຼາຍ, ມີລະດັບ ການສຶກສາຕ່ຳຫາກາງ, ບໍ່ສາມາດເຮັດວຽກໃນຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳໄດ້ເທື່ອ. ບາງຄົວເຮືອນໃນກຸ່ມນີ້ມີໂອກາດສູງໃນການຍ້າຍ ອອກຈາກຂະແໜງກະສິກຳ ພ້ອມທັງມີການລົງທຶນໃສ່ການສຶກສາເພື່ອເພີ່ມອັດຕາການຈົບຊັ້ນມັດທະຍົມຕອນຕົ້ນ ແລະ ຕອນ ປາຍ. ແຕ່ຄົວເຮືອນສ່ວນໃຫຍ່ຍັງເຮັດວຽກຢູ່ໃນຂະແໜງກະສິກຳ ແລະ ໄດ້ປະໂຫຍດຈາກນະໂຍບາຍການເພີ່ມລາຍຮັບຈາກຜົນ ຜະລິດກະສິກຳ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນການຜະລິດເຂົ້າ. ຈະເຮັດໄດ້ຄືແນວນັ້ນ ຕ້ອງຫຼຸດຜ່ອນຕົ້ນທຶນດ້ານການຕະຫຼາດ ໂດຍການລົງທຶນ ຂອງລັດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ການປັບປຸງລະບຽບການໃຫ້ດີກວ່າເກົ່າ, ແລະ ສະໜັບສະໜຸນນະໂຍບາຍການເປີດກວ້າງກວ້າງທາງດ້ານ ການຄ້າ ເພື່ອເພີ່ມລາຄາຂອງສິນຄ້າກະສິກຳ ເປັນຕົ້ນລາຄາຂອງສິ່ງທີ່ປະກອບເຂົ້າໃນການຜະລິດ ແລະ ການເພີ່ມຄວາມສາມາດໃນການ ສ້າງຜົນກຳໄລຂອງການຜະລິດກະສິກຳ. ການທີ່ຄົວເຮືອນສ່ວນໃຫຍ່ໃນກຸ່ມນີ້ອາໄສໃນເຂດຫ່ຽງ, ການກຳນົດນະໂຍບາຍຕ່າງໆອາດ ຈະສາມາດສຸມໃສ່ການເພີ່ມການຜະລິດເຂົ້າ ແລະ ການເຊື່ອມໂຍງກັບຊາວກະສິກອນທີ່ເປັນຜູ້ຜະລິດຂະໜາດນ້ອຍເຂົ້າໃນຕ່ອງໂສ້ ການຜະລິດສະບຽງອາຫານ. ພ້ອມນັ້ນ ກໍ່ອາດຈະສຸມໃສ່ການເພີ່ມທະວີລະບົບການປູກຝັງທີ່ມີເຂົ້າເປັນພື້ນຖານໃຫ້ມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍ ເພື່ອປູກພືດຫຼາຍໆຊະນິດ ເປັນຕົ້ນການປູກເຂົ້າປະສົມກັບການປູກຜັກ ຫຼື ການປູກເຂົ້າປະສົມກັບການລ້ຽງສັດນ້ຳ. ເພື່ອເຮັດໄດ້ຄືດັ່ງກ່າວ ຈະຕ້ອງໄດ້ປັບປຸງແນວພັນ ແລະ ປ່ຽໃຫ້ມີຄຸນນະພາບເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜົນລະປູກເຕີບໃຫຍ່ ແລະ ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ການຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ການບໍລິການສະໜອງຄວາມຮູ້; ຂະຫຍາຍລະບົບຊົນລະປະທານ; ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ການຄຸ້ມຄອງນ້ຳແບບມີສ່ວນ ຮ່ວມ; ແລະ ສົ່ງເສີມອົງການຈັດຕັ້ງຂອງຊາວກະສິກອນ ແລະ ຮ່ວມມືກັບພາກເອກະຊົນ, ໃນຂະນະທີ່ການລົງທຶນໃສ່ການສ້າງໂຄງ ລ່າງສຳລັບຮັບໃຫ້ແກ່ຄວາມປອດໄພຂອງສະບຽງອາຫານກໍ່ເປັນສິ່ງໜຶ່ງທີ່ເປັນປະໂຫຍດຫຼາຍ.

17. ກຸ່ມ 3: ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນເຮັດວຽກໃນຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳທີ່ບໍ່ເປັນທາງການ ແລະ ມີປະສິດທິພາບໃນການຜະລິດຕ່ຳ, ອາໄສຢູ່ເຂດຕົວເມືອງ, ມີການສຶກສາໃນລະດັບກາງ. ທິດທາງໃນການຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກຄວາມທຸກຍາກສຳລັບຄົວເຮືອນໃນກຸ່ມນີ້ແມ່ນ ການຍ້າຍອອກຈາກການມີອາຊີບທີ່ໃຊ້ສີມືຂັ້ນຕ່ຳ ແລະ ປະສິດທິພາບໃນການຜະລິດຕ່ຳມາເຮັດວຽກໃນອາຊີບທີ່ດີກວ່າໃນຂະແໜງທີ່ບໍ່ ແມ່ນກະສິກຳ. ໃນການວາງນະໂຍບາຍອາດຈະສຸມໃສ່ການຫຼຸດຜ່ອນຕົ້ນທຶນໃນການເຮັດທຸລະກິດເພື່ອຊຸກຍູ້ການຂະຫຍາຍຕົວ ແລະ ການຈ້າງງານຢູ່ໃນຂະແໜງອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ, ຄຽງຄູ່ກັນນັ້ນ ກໍ່ຕ້ອງວາງນະໂຍບາຍຍົກລະດັບປະສິດທິພາບຂອງການຜະລິດ ໂດຍການສະໜອງການສຶກສາ ແລະ ການຝຶກອົບຮົມ, ນະໂຍບາຍເຫຼົ່ານີ້ ຈະເປັນປະໂຫຍດຫຼາຍສຳລັບຄົວເຮືອນໃນກຸ່ມນີ້. ແກ້ໄຂບັນ ຫາການຂາດສີມືແຮງງານຢູ່ໃນກຸ່ມນີ້ ໂດຍການສະໜອງການຝຶກອົບຮົມທາງດ້ານວິຊາຊີບທີ່ກ່ຽວຂ້ອງການອາຊີບຂອງເຂົາເຈົ້າ, ເຊິ່ງຈະ ຕ້ອງໄດ້ປຶກສາຫາລືຮ່ວມກັບພາກເອກະຊົນ; ພ້ອມນັ້ນ ການສະໜອງການຝຶກອົບຮົມກັບທີ່ກໍ່ເປັນສິ່ງໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນຫຼາຍ. ແຜນງານສະໜັບ ສະໜຸນທີ່ເປັນເປົ້າໝາຍສຳລັບກຸ່ມນີ້ ຄວນຊ່ວຍສ້າງຄວາມອາດສາມາດທາງດ້ານການເຮັດທຸລະກິດໃຫ້ແກ່ພະນັກງານລາວທີ່ຢູ່ໃນຕຳ ແໜ່ງຫົວໜ້ານຳ ເພື່ອສ້າງໃຫ້ວິສາຫະກິດຂະໜາດຈຸລະພາກ, ນ້ອຍ ແລະ ກາງ ຂອງ ສປປ ລາວ ໄດ້ຮັບໂອກາດໃໝ່ໆ. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ການປັບປຸງລະບຽບການຂອງລັດໃຫ້ມີຄວາມເຊື່ອຖືໄດ້ ໂດຍການເຜີຍແຜ່ກົດໝາຍ, ລະບຽບການ, ຂັ້ນຕອນທາງດ້ານລະບຽບການ, ຮູບແບບ ແລະ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຕ່າງໆ ໃຫ້ຄົນໃນສັງຄົມສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້ງ່າຍ ເປັນພື້ນຖານອັນທຳອິດທີ່ຕ້ອງໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ ເພື່ອ ປັບປຸງວຽກງານການສ້າງວຽກເຮັດງານທຳທີ່ມີຄຸນນະພາບ.

18. ກຸ່ມ 4: ພົບວິກິດທາງດ້ານສຸຂະພາບ. ບັນດານະໂຍບາຍແກ້ໄຂຂໍ້ຈຳກັດທີ່ກຸ່ມນີ້ພົບພໍເປັນນະໂຍບາຍທີ່ກວມເອົາທຸກກຸ່ມໃນທົ່ວປະເທດ, ແນໃສ່ປົກປ້ອງຄົວເຮືອນທີ່ຢູ່ໃນກຸ່ມນີ້ຈາກຜົນກະທົບທາງດ້ານສຸຂະພາບທີ່ເກີດຂຶ້ນກະທັນຫັນ—ໂດຍສະເພາະໃນຂະແໜງທີ່ບໍ່ເປັນທາງການທັງທີ່ຢູ່ໃນເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ຕົວເມືອງ. ສະນັ້ນ ການສ້າງລະບົບປະກັນສັງຄົມ ໂດຍສະເພາະແມ່ນລະບົບປະກັນສຸຂະພາບໃຫ້ພຽງພໍ ຄວນຈັດໃຫ້ເປັນບູລິມະສິດອັນໜຶ່ງ ເພື່ອຄຸ້ມຄອງຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ຜູ້ທີ່ເຮັດວຽກຢູ່ໃນຂະແໜງທີ່ບໍ່ເປັນທາງການ. ໃນການເພີ່ມອັດຕາສ່ວນຂອງປະຊາກອນທີ່ໄດ້ຮັບການຄຸ້ມຄອງທາງດ້ານການເງິນເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນການໃຊ້ຈ່າຍໃນການປິ່ນປົວພະຍາດ ອາດຈະປະຕິບັດໄດ້ໂດຍການສະໜັບສະໜຸນຈາກກອງທຶນຮ່ວມທາງດ້ານສຸຂະພາບສຳລັບຜູ້ທີ່ທຸກຍາກ (Health Equity Funds - HEFs), ການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກແຜນງານຕ່າງໆ ແລະ ການການປະຕິບັດເງື່ອນໄຂທາງດ້ານປະກັນສັງຄົມພາກເອກະຊົນໃຫ້ມີປະສິດທິພາບຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ ເພື່ອການບັນລຸຈຸດປະສົງຂອງລັດຖະບານໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນການບໍລິການທາງດ້ານສາທາລະນະສຸກສຳລັບທຸກຄົນ (Universal Health Coverage-UHC). ແຕ່ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ສປປ ລາວ ຈະຕ້ອງສ້າງກົນໄກທີ່ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງເພື່ອລະບຸຜູ້ທີ່ທຸກຍາກ ແລະ ປັບປຸງກົນໄກການສະໜອງບໍລິການຂອງລັດ ເພື່ອການໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອຢ່າງມີຈຸດສຸມ ແລະ ເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ຜູ້ທີ່ທຸກຍາກ.

19. ບາງນະໂຍບາຍກໍ່ເປັນປະໂຫຍດສຳລັບປະຊາກອນຢ່າງກວ້າງຂວາງ, ເຖິງວ່າຈະເປັນນະໂຍບາຍສຳລັບແກ້ໄຂຂໍ້ຈຳກັດສະເພາະສຳລັບກຸ່ມຄົນໃດໜຶ່ງກໍ່ຕາມ. ຕົວຢ່າງ: ນະໂຍບາຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການເພີ່ມປະສິດທິພາບໃນການຜະລິດກະສິກຳ ໂດຍການຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ນຳໃຊ້ແມ່ພັນ ແລະ ສິ່ງທີ່ປະກອບເຂົ້າໃນການຜະລິດທີ່ດີກວ່າເກົ່າ. ນະໂຍບາຍເຫຼົ່ານີ້ຈະເປັນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ຄົວເຮືອນທີ່ເຮັດກະສິກຳຢູ່ໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ, ເຂດພູສູງ (ກຸ່ມ 1) ແລະ ຄົວເຮືອນທີ່ຢູ່ໃນເຂດທົ່ງພຽງທີ່ຢູ່ຫ່າງໄກທີ່ບໍ່ໄກຫຼາຍ (ກຸ່ມ 2). ເຊັ່ນກັນກັບການໃຊ້ນະໂຍບາຍປັບປຸງແວດລ້ອມທຸລະກິດທີ່ຈະຊຸກຍູ້ການສ້າງອາຊີບທີ່ດີກວ່າເກົ່າ ເຊິ່ງເປັນປະໂຫຍດສຳລັບປະຊາກອນໃນຂອບເຂດທີ່ກວ້າງຂວາງກວ່າເກົ່າ. ເວົ້າລວມເຫັນວ່າ ໃນການແກ້ໄຂຂໍ້ຈຳກັດຕ່າງໆສຳລັບແຕ່ລະກຸ່ມ ຈະຕ້ອງໄດ້ມີນະໂຍບາຍແກ້ໄຂໃນຫ້າດ້ານດ້ວຍກັນຄື: (i) ດ້ານກະສິກຳ; (ii) ການສຶກສາ; (iii) ການຝຶກອົບຮົມສີມືແຮງງານ; (iv) ການຍົກລະດັບຄຸນນະພາບຂອງອາຊີບ; ແລະ (v) ການປ້ອງກັນສັງຄົມ ໂດຍສະເພາະແມ່ນການປະກັນສຸຂະພາບ.

Ansoms, An and McKay, Andrew. 2010. "A quantitative analysis of poverty and livelihood profiles: The case of rural Rwanda." Food Policy 35(6): 584-598.

Coulombe, Harold; Epprecht, Michael; Pimhidzai, Obert; Sisoulath, Vilaysouk. 2016. Where Are the Poor? Lao PDR 2015 Census-based Poverty Map: Province- and District-level Results. Washington, DC: World Bank Group.

World Bank. 2014. What does recent evidence tell us about poverty in Lao PDR? Lao PDR Poverty Policy Brief.

World Bank. 2015. Drivers of Poverty Reduction in Lao PDR. Lao PDR Poverty Policy Note. October 2015.

WORLD BANK GROUP

ຫ້ອງການ ທະນາຄານໂລກ ປະຈຳ ສປປ ລາວ, ພາກພື້ນອາຊີຕາເວັນອອກ ແລະ ປາຊີຟິກ
ບ້ານ ຊຽງຍືນ, ຖະໜົນ ເຈົ້າຟ້າງຸ່ມ, ເມືອງ ຈັນທະບູລີ, ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ, ສປປ ລາວ

The World Bank Group Lao PDR Country Office, East Asia and Pacific Region
Xieng Ngeun Village, Chao Fa Ngum Road, Chantabouly District, Vientiane, Lao PDR

worldbank.org/lao